Miroslav Dolejší

ANALÝZA
17. listopadu 1989

Eldariel - Czech elves database

Eldariel - Czech elves database

© Miroslav Dolejší, Praha 1990

Vydalo: www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Miroslav Dolejší

ANALÝZA
17. listopadu 1989

Eldariel - Czech elves database

Eldariel - Czech elves database

Obsah

Úvodní slovo editora 6
I. VÝCHODISKA 8
1 Charta 77 9
2 Převrat 17. 11. 1989 13
3 Občanské fórum 15
4 Komunistická strana 18
II. SJEDNOCENÍ EVROPY 19
1 Československo a Evropa 20
2 Mezinárodní souvislosti sjednocení 23
3 Stav země 27
4 Obecné podmínky 34
III. LIMITY MOŽNOSTÍ 36

Eldariel - Czech elves database

Úvodní slovo editora

Od jejího napsání nás dělí dvacet let a je vcelku pochopitelné, že mnohá jména či události nebudou již mladším lidem nic říkat; spíše je zarážející, že je tomu tak i v případě naprosté většiny příslušníků střední a starší generace, tedy přímých pamětníků. Vysvětlení zarážejícího fenoménu spočívá v rámcové směrnici – a především v její dlouhodobé systematické mediální realizaci – „Protokolů sionských mudrců“, vypěstovat v generacích „gójů“ chorobnou touhu po „novinkách“ všeho druhu, tedy i informací, přičemž každá „novinka“ vytlačuje z paměti dřívější poznatek i zkušenost. Proto nebude od věci alespoň stručné doplňující vysvětlení.

Zveřejnění „Analýzy“ Miroslava Dolejšího, která je nesporně jedním z nejdůležitějších brilantních politických dokumentů novější doby, šokovalo jak skryté, tak i viditelné exponenty paralelních „převratů“ ve všech zemích tzv. východního bloku včetně nic netušící veřejnosti. V dlouhodobě připravované a rozjeté mašinérii to hlasitě zaskřípalo a dolehlo až kamsi na druhou stranu oceánu. Pamětníci mohou potvrdit a z tehdejšího tisku i televizních relací lze spolehlivě doložit, že publikování „Analýzy“ vyvolalo u sil v pozadí i jejich dosazených satrapů z řad tzv. disentu doslova záchvaty zběsilosti. Miroslav Dolejší, který jako skutečný politický vězeň protrpěl v režimních kriminálech a uranových lágrech osmnáct a půl roku, kde onemocněl rakovinou kůže, byl médii sice zcela nelogicky, ale zato propagandisticky účinně označován za agenta StB, KGB, provokatéra, blázna atd. Přesto asi tím nejlepším důkazem strachu tajných světových grémií New Age z odhalení skutečností za tzv. převratem 17. listopadu 1989 je skutečnost, že mu bylo nabídnuto čtvrt milionu švýcarských franků a dlouhodobé léčení v luxusním zahraničním sanatoriu podle vlastního výběru za pouhé veřejné prohlášení, že není autorem „Analýzy“!

> „Není pro nás nic nebezpečnější, než osobní iniciativa. Když je vybavena tvořivou silou ducha, je mocnější než milion těch, mezi které jsme zaseli rozkol. Výchovu Nežidů musíme řídit tak, aby jim beznadějně klesly ruce do klína před úlohou, jež vyžaduje osobní rozhodnutí.“ (Protokoly sionských mudrců, 5,16.)

Podlou pomlouvačnou kampaň proti M. Dolejšímu tehdy na vyšší pokyn rozpoutala klika pod osobním vedením židovského zednáře V. Havla. Je smutné, že se do ní nechali zatáhnout i někteří lidé z Konfederace politických vězňů. Tak například Z. Kessler tehdy prohlásil, že „pod Dolejším bouchne bomba“, čímž narážel na chystané zveřejnění padělaného dokumentu o údajné Dolejšího spolupráci se StB. Kessler byl jako bratr zednářské lóže „Dobrovský“ za svou špinavou práci odměněn postem předsedy Ústavního soudu, přestože jako bývalý podnikový právník k tomu neměl ani minimální předpoklady.

Bohužel, široká veřejnost, krátkozrace tak nadšená „pádem totality“ a vyhlídkou na „demokracii“, se tehdy jako i dnes neřídila vlastním rozumem a nechala se chtivě unášet lákadly rychlého blahobytu, která jim nový režim tak velkoryse servíroval.

Autor v „Analýze“ zdůrazňuje „Obrodu“ (tj. Klub reformovaných komunistů z roku 1968) jako politicky nejvýznamnější složku Charty 77 a Občanského fóra. Jinde o tom říká:

> „Židé a zednáři, kteří koncipovali rok 1968, se stali hlavními aktéry i v listopadu 1989 – E. Goldstücker, J. Pelikán, O. Černík, Č. Císař, O. Šik, P. Kohout, L. Vaculík, J. Hájek. L. Pachman, Z. Jičínský a další.“

Eldariel - Czech elves database

Z prvních 217 signatářů Charty 77 bylo 78 Židů. Charta 77 vznikla z impulsu výhradně židovské zednářské lóže B'nai B'rith z Basileje. Ještě máme v dobré paměti i proslulý Havlův výrok z prosince 1989, že „přijme presidentský úřad, pokud mu bude stát po boku statečný Slovák Alexander Dubček…"

M. Dolejší dále zmiňuje zaměstnance Prognostického ústavu Československé akademie věd Klause, Komárka, Dlouhého, Klímovou, Ježka a další příslušníky „vyvoleného národa", bez výjimky odpovědné za destrukci státu a vyrabování národního majetku pod záminkou zavedení demokracie, liberalizace a volného trhu! Výsledky může vidět každý sám! Naše země vtažená do EU se stala kolonií mezinárodního Židovstva!

Je samozřejmé, že autor ve své „Analýze", navíc původně určené pouze pro potřebu tehdejší Konfederace politických vězňů, mohl v pasáži o mezinárodních souvislostech „převratu 1989" jen stručně naznačit celkový obraz skutečného pozadí a cílů sil v pozadí za „Novým světovým řádem".

„Stínový box" dvou poválečných supervelmocí, SSSR a USA, zdánlivý antagonismus socialismu a kapitalismu, splnil svůj účel tím, že rozdělil svět, exploatoval nezměrná území i počty obyvatel a odstranil heterogenitu z počátku 20. století. Nyní je jako nepotřebný odvolán. Po určitém období experimentování se sovětským bolševismem se nakonec skrytá stínová vláda světa rozhodla pro „demokracii" jako nejúčinnější dočasný prostředek k dosažení cíle, kterým je přes sjednocenou Evropu instalovat univerzální židovskou světovládu.

Proto je pozorná četba předkládaného dokumentu jedním z nezbytných předpokladů k pochopení nejen „událostí" ze 17. listopadu 1989 a jejich protagonistů, ale i toho, co mu předcházelo, a především, jaké důsledky z toho pro nás vyplynuly a které nás ještě očekávají.

Zbývá ještě dodat, že předkládaná studie je zcela autentická a M. Dolejším autorizovaná na rozdíl od mnoha internetových i tištěných verzí, jež jsou zkomolené, neúplné nebo jsou do nich úmyslně vkládána (přidána) jména rozvětvených rodin chartistů, která v originále nejsou – nebo je naopak úplně vypuštěna zmínka, že všechny tyto rozvětvené rodiny jsou Židé. Ať už jde v takových případech pouze o nelegitimní snahu prosadit vlastní „tvořivost", nebo o cílený záměr, vždy je výsledkem zdiskreditování „Analýzy" v očích čtenáře.

Jaroslav Voříšek

Eldariel - Czech elves database

I.

VÝCHODISKA

Základní mystifikací je tvrzení, že 17. 11. 1989 došlo v Československu ke spontánní revoluci obyvatelstva proti vládě KSČ. Tento politický převrat byl připravován přibližně od června 1988, přičemž situace k němu byly vypracovány už od prověrek v KSČ 1969-70 a založením Charty 77. Tento závěr dokládají tato fakta:

1. K převratům došlo ve všech komunistických státech Evropy synchronizovaně v průběhu sedmi měsíců. Z hlediska sociologického a psychologického je vyloučeno, aby tyto převraty byly uskutečněny spontánně, neorganizovaným obyvatelstvem, proti téměř neomezené moci komunistických vlád těchto zemí, zajišťovaných vojensky a bezpečnostně druhou největší mocností světa – SSSR.

2. Výsledkem všech těchto převratů je ponechání moci v rukou komunistických stran – více nebo méně skrytě (přejmenování stran, taktické úpravy programů, atd.).

3. Disidentská hnutí ve všech těchto státech, jejichž členové převzali úlohu dekorace v podílu na moci, byla založena a řízena komunisty, kteří v minulosti odešli z řad svých stran, byli pak formálně pronásledováni či krátce vězněni, což bylo taktické zaměření k jejich osobní popularizaci, prováděné převážně západním rozhlasem a tiskem.

4. Politickým těžištěm účelů těchto převratů je realizace nové koncepce uspořádání mocenských poměrů v Evropě, jejímž počátkem je sjednocení Evropy, počínající sjednocováním Německa. Politické převraty v komunistických státech Evropy byly směrovány k podpoře tohoto sjednocování Německa a byly s ním synchronizovány.

5. Forma a průběh politických převratů v Evropě byly pravděpodobně předmětem dohody Reagan-Gorbačov, uskutečněné v červnu 1987 při Reaganově návštěvě v Moskvě. Od té doby se výrazně projevovaly organizace příprav na převraty ve všech komunistických státech Evropy (formování disidentských skupin v Bulharsku, Rumunsku, Maďarsku a jejich propagandistická příprava ze Západu, zintenzivnění protestních akcí proti vládám, atd.).

6. Zřetelnou součástí těchto dohod byla ujednání o využití komunistických oligarchií k udržení pořádku a k zachování vlivu komunistického mezinárodního hnutí v mocenských strukturách po převratech. K tomu účelu vznikla kooperace mezi KGB a CIA, jejichž společné komise převraty řídily a schvalovaly personální sestavy nových vlád.

7. Prohlášení všech popřevratových vlád o národním porozumění nebylo aktem humanity, nýbrž politickým převratem vyvolanou potřebou rehabilitace komunistů k jejich účasti na moci. Bylo diktováno dohodami SSSR – USA (KGB – CIA). Za tím účelem už 12 let před tím byla politicky iniciována koncepce lidských práv a prosazen její význam, o nějž se pak dohody velmocí spolehlivě opíraly. Účast disidentů v tzv. hnutí za lidská práva pak ospravedlňovala jejich smířlivost ke komunistům a kooperaci na moci, která je ve skutečnosti nesrovnatelně větší, než je viditelně patrné.

8. Politický převrat v Československu ani politika vlády Václava Havla nejsou v žádném případě autonomní záležitostí Československa, nýbrž součástí kontextuální

Elgariel - Czech elves database

politiky SSSR – USA pro Evropu. Každý jiný předpoklad pro analýzu a výklad této politiky byl neúspěšný.

1.

Charta 77

Z prvních 217 signatářů Charty 77 z 1. 1. 1977 bylo 156 bývalých komunistů, mezi nimiž se nalézají jména osob, výrazně zkompromitovaných přímou nebo nepřímou účastí na teroru komunistů v padesátých letech jako ku příkladu: František Kriegl, Ladislav Lis, Ludmila Jankovcová, Gertruda Sekaninová-Čakrtová, Jiří Hájek, Miloš Hájek, Oldřich Hromádka, Karel Šiktanc, Ludvík Vaculík, Pavel Kohout, Jarmila Taussigová, Jaroslav Šabata, Luděk Pachman, atd.

Ze zpravodajské analytiky prověrek v KSČ v letech 1969-1970 vyplývá, že přibližně 800 funkcionářů KSČ bylo formou vyloučení z KSČ převedeno do tzv. zálohy, tj. pro použití v takových situacích, jaká vznikla po založení Charty 77, po 17. 11. 1989 a pro další situace, které jsou projektovány jako varianty.

Z téže zpravodajské analytiky vyplývá, že přibližně 1 120 komunistů emigrovalo do zahraničí s posláním působit v politické opozici a se zpravodajským určením. Do této doby bylo aktivizováno pouze asi 260 těchto osob, ostatní zůstávají stále v záloze. Část těchto osob je možné identifikovat podle privilegií, kterých se jim dostávalo od vlád hostitelských zemí ihned po jejich příchodu do emigrace: politický asyl dostávaly okamžitě a bez průtahů, ihned po té si přes čs. konzuláty zařídily vystěhovalecký pas a mnozí z nich navštěvovali bez komplikací Československo, dostali zaměstnání v exponovaných institucích hostitelských států, jejich děti studovaly na prominentních universitách, atd. Všichni významní komunisté dostávali okamžitě profesury (Goldstücker, Šik, Sviták, Pelikán) na universitách a významné politické funkce. Pro spolupráci na této opoziční variantě byly získány některé starší instituce (Rada svobodného Československa v USA, Česká akademie pro vědy a umění v USA, některé krajanské spolky a organizace, atd.) a některé osoby z poúnorové emigrace (Tigrid aj.), zejména pak kolem radia Hlas Ameriky, Svobodná Evropa a BBC.

Tito lidé organizovali v zahraničí malé nátlakové skupiny (lobby), které si postupně vytvářely kontakty na mezinárodní organizace a vlády států, vypracovávaly situace pro reagenci oficiální politiky, zakládaly nakladatelství a vydavatelství, nadace, organizovaly sběr finančních prostředků, atd. Patronaci nad těmito skupinami měly vlády, diplomatické sbory a mezinárodní organizace západních spojenců USA. Celá činnost byla současně pod částečnou kontrolou KGB. V Československu byli KGB vybráni lidé z vedení ÚV KSČ, kteří byli o záměrech a některých akcích informováni (od r. 1987 to bylo 13. odd. ÚV KSČ). Od r. 1987 byl koordinací činnosti těchto skupin v zahraničí s Chartou 77 pověřen Rudolf Hegenbart.

Finanční prostředky pro činnost Charty 77 a pro soukromou potřebu Charty 77, zejména jejich vůdců, shromažďoval v Nadaci Charty 77 ve Stockholmu zeť akademika Arnošta Kolmanna, František Janouch. Finanční prostředky pocházely především od židovských mecenášů z mezinárodního PEN-klubu, Rotary-klubu, Jewish Agency, Guggenheimovy nadace v USA, B'nai B'rith, Masarykovy nadace při Masarykově muzeu v Izraeli, židovských odborových svazů zejména v USA, Švédsku, atd. Nadace

Elbariel - Czech elves database

Charty 77 založila 6 vlastních literárních nadací (Cena J. Seiferta, Jiřího Lederera, Fr. Kriegla, atd.), jejich prostřednictvím udělovala ceny za literaturu vybraným členům Charty za účelem jejich popularizace a propagace. Ze stejných zdrojů byla vyplácena tzv. stipendia. Nadace Charty měla prostřednictvím zednářských lóží v Evropě i USA vliv i na některé tradiční literární nadace, jejich prostřednictvím pak dosahovala udělování mezinárodních cen těm signatářům Charty 77, kteří byli predestinováni pro budoucnost k politickým funkcím (Havel, Dienstbier, Battěk, Němcová, Palouš, Uhl, Šabata, atd.).

V období 1980-1989 bylo prostřednictvím Nadace Charty vyplaceno cca 376 tisíc US dolarů na činnost Charty 77 v Československu a cca 1,341 mil. US dolarů pro osobní potřebu vedoucích členů Charty. Tato částka nezahrnuje peníze, vyplacené za literární a jiné ceny. Na osobní konta v zahraničí byla vedoucím osobám Charty převedena souhrnná částka 6 milionů US dolarů. Tato konta (osobní) jsou spravována advokátními kancelářemi v zahraničí, které zastupují jednotlivé funkcionáře Charty 77.

V lednu 1990 obdržel Janouch jako jeden z prvních registraci od FMV a od února 1990 jsou finanční prostředky distribuovány pro Československo prostřednictvím této kanceláře. Z nich jsou rovněž financovány a odměňovány některé činnosti OF a jeho vedoucích funkcionářů.

Charta 77 byla od svého založení v roce 1977 koncipována jako zednářská lóže. Funkce mluvčího je převzata ze Sionistické organizace. Aby nemohla být jako ilegální organizace stíhána podle zákona, odesílala všechna svá prohlášení a stanoviska státním úřadům. Ve svém prohlášení z 1. 1. 1977 konstatuje, že nechce škodit komunistickému režimu, ale chce s ním vést konstruktivní dialog, což korresponduje s komunistickým zaměřením vedoucích funkcionářů Charty a s dohodami, které byly o jejím vzniku a působnosti uzavřeny. Reakce, která byla proti Chartě 77 vedena ze strany ÚV KSČ, měla za účel na Chartu upozorňovat a popularizovat ji u protikomunisticky smýšlející části občanské veřejnosti. Hlavní část její popularizace převzaly vysílačky Svobodná Evropa, Hlas Ameriky a BBC.

Přibližně od r. 1974 byla v Československu konstituována nová báze KGB, která dnes zahrnuje asi 7 až 8 tisíc občanů Československa, jež nejsou v žádných evidencích StB, KGB, ministerstv a zahraničí, atd. Jediným viditelným výrazem této báze je skupina prominentních reprezentantů Charty 77, dnes převážně zastávající nejvyšší státní úřady.

Celou dobu své existence působila Charta 77 se souhlasem a pod kontrolou Státní bezpečnosti a KGB. Přesto, že materiály, vydávané nepřetržitě vedoucím VONS Petrem Uhlem (tzv. Informace o Chartě 77) byly evidentně ve smyslu zákona protizákonné (min. podle § 112 tr. zákona: poškozování zájmů republiky v cizině), nebylo proti vydavatelům nikdy zakročeno, jak v každém jiném případě bez výjimky odpovídalo praxi StB. Je mimo jakoukoli pochybnost, že kdyby činnost Charty 77 nebyla žádoucí, byla by taková skupina lidí zlikvidována během 24 hodin a nikdo ve veřejnosti by se o její činnosti ani nedozvěděl, jak to bylo zcela běžné ve všech ostatních případech lidí a skupin, likvidovaných za činnost proti státu, nebo pouze za své osobní postoje proti režimu. Charta však bez jakéhokoli omezení vydávala knihy, prohlášení, poskytovala interview Svobodné Evropě, Hlasu Ameriky a BBC, v posledních měsících před převratem její člena-

Elarchiv - Czech elves database

vé dokonce cestovali do zahraničí (Jiří Hájek, Dana Němcová, aj.), kde vedli politické rozhovory.

Uvnitř Charty 77, VONS a ostatních jejích odnoží, působila rozsáhlá agentura StB. Na bázi II. a IX. správy FMV to však byla činnost víceméně kontrolní (v rámci objektové kontrarozvědky), nikoli řídící. Řízení Charty 77 bylo prováděno velmi komplikovaným způsobem, který dovoloval jeho kontrolu ze strany USA. Hlavní řídící funkci pro Chartu 77 vykonávaly osoby z báze KGB. Hlavní kontaktní osobou byl vedoucí 13. oddělení ÚV KSČ R. Hegenbart, který současně řídil protiopatření FMV. Hegenbart byl přímo angažován na přípravu převratu od srpna 1988, na jeho provedení 17. 11. 1989 a dodnes jako kontakt působí prostřednictvím plk. StB Vostárka (býv. Náčelník kanceláře FMV Vejnara) a pplk. Krásy na řízení činnosti KC OF, zejména pak jeho personální politiky (schvalování osob pro vládu, poslance FS, zahraniční službu, jiné politické strany, atd.). Směr kontaktu: Ladislav Lis, Oldřich Hromádka, Zdeněk Jičínský, Jaroslav Šabata, Petr Kučera a kancelář presidenta republiky, zejména některé poradce).

Přijímání členů (signatářů) Charty 77 skončilo dnem 17. 11. 1989, kdy počet signatářů dosáhl cca 1 900 občanů. Naprostá většina z nich podepsala Chartu ze vzdoru proti režimu, aniž měla nejmenší tušení o charakteru a poslání této tajuplné organizace.

Chartu 77 řídilo přibližně 70 až 85 lidí, jejich jádrem bylo 42 mluvčích, kteří se za dobu její existence v tomto úřadu vystřídali. Tato skupina osob byla vytvořena několika rodinami, navzájem spoutanými rodinnými, příbuzenskými a podobnými svazky (zájmové a finanční nevyjímaje). Jsou to především rodiny: Havlových, Dienstbierových, Šabatových, Němcových, Palouškových, Hromádkových, Rumlových, Marvanových, Šternových, atd. Všechny tyto rozvětvené rodiny jsou komunisté nebo jejich potomci, svobodní zednáři a jejich potomci, a Židé. Nyní přibližně 180 členů těchto rodin, jejich příbuzných a přátel, zaujalo pozice v nejvyšších státních, diplomatických a hospodářských funkcích státu.

Tato skupina občanů Československa byla pro své dnešní poslání schválena pověřenými orgány SSSR a USA (prostřednictvím StB-KGB-CIA-Mossad). Souhlas vyslovovaly také jiné mezinárodní organizace.

Charta 77 nedosáhla během svého 13tiletého působení žádného politického vlivu, protože to nebylo žádoucí. Příprava politických převratů v Evropě, včetně Československa, byla svěřena profesionálním organizacím, které k tomu měly k disposici všechny potřebné prostředky. Posláním Charty 77 bylo soustředění vhodných osob, které by po převzetí moci po fingovaných převratech zajistily kontinuitu se zaměřením Světového komunistického hnutí, jehož součástí jsou i komunistické strany všeho typu a všech taktických modifikací programů. Jejich hlavním posláním je zakrytí této dlouhodobé orientace a v důsledku toho působí k likvidaci jedné fáze bolševismu: stalinismu – tedy období, kdy se světový bolševismus v Rusku vymkl mezinárodní kontrole.

Občasné odsuzování a věznění členů Charty 77 a jí založených odnoží mělo výchovný (kázeňský, disciplinární) a propagační význam. Věznění členové Charty 77 se tímto způsobem učili podřizovat se kázni, jestliže to okolnosti vyžadují, a současně jim bylo jejich uvěznění (nebo pouhé zadržení na několik hodin) podnětem k obrovské mezinárodní propagační kampani, vedené zahraničními vysílačkami a později i diplomatickým personálem amerických spojenců. Československo se tímto způsobem seznamovalo s lidmi, o nichž by bývalo v listopadu 1989 nevědělo vůbec nic, anebo by

Elbariel - Czech elves database

pro něj byli nepřijatelní, pokud by byla dána přednost k seznámení s nimi prostřednictvím zpráv a informací z jejich nejbližšího okolí. Organizovaná reklama a propagace jejich osob upravila jejich obrazy v legendy a učinila z nich hrdiny, mučedníky, veliké spisovatele, myslitele, politiky a demokracii oddané státníky. K tomu účelu byly zřízeny nejrůznější literární ceny, udělovány čestné doktoráty na západních universitách, atp. V podstatě je tento postup metodou hollywoodské tvorby star, která se uplatňuje od počátku 20. století – kdokoli může být populární, kdo je intenzivně po nějakou dobu propagován všemocnou reklamou. Je to otázka účelu a nákladů, nikoli otázka kvality člověka.

Agenturní činností StB proti Chartě 77 se zabývalo na FMV celkem asi 43 důstojníků StB. Rozsah této činnosti není vyčerpán pouze seznamem akcí proti Chartě a VONS, ale zahrnuje také činnost oddělení StB pro boj proti sionismu, judaismu, svobodnému zednářstvu, Státnímu židovskému museu (tzv. kontrarozvědná ochrana) a židovstvu. Z těchto útvarů, které podléhaly většinou přímo KGB (mezinárodní koordinace), byly registrovány zahraniční signály (dispozice) pro činnost Charty. Současně byla registrována kooperace s ostatními disidentskými skupinami, zejména v Polsku, NDR, Maďarsku a SSSR.

Každý z těchto důstojníků StB řídil agenturu uvnitř Charty 77 v počtu 5 až 7 TS (tajných spolupracovníků). Osobní charakteristiky vůdců Charty 77 (včetně VONS a ostatních tzv. nezávislých iniciativ) jsou vesměs nepříznivé. Psychiatrické analytiky konstatují v mnoha případech osobní rozvrácenost, v některých případech drogy (Jirous a pod.).

Když se ministr vnitra dr. Sacher dostal v únoru a v březnu do styku s některými materiály, týkajícími se činnosti Charty 77 a osobních charakteristik některých jejích vůdců, vzniklo akutní nebezpečí odhalení spojení mezi Chartou 77 a vedením komunistického státu. President Havel nechal jmenovat vládou Jana Rumla náměstkem FMV. Po šesti týdnech jeho působení na FMV se ztratilo přes 15 tisíc OS (Osobních svazku, tj. osobních materiálů občanů, kteří byli z jakýchkoliv důvodů předmětem zájmu StB). President si současně vynutil předání některých osobních materiálů, které byly z FMV předány Chartě (Uhl, Urban).

Je nejvýš pravděpodobné, že nejdůležitější materiály, týkající se Charty a jejích prominentů, byly z FMV odstraněny ještě před 17. 11. 1989. Kupř. magnetofonové kazety s nahrávkami jednání mluvčích Charty, jejího vedení, jednání s některými zahraničními diplomaty apod., které vedení Charty předávalo StB, zmizely (záznamy o jejich existenci v osobních materiálech důstojníků StB byly patrně přehlédnuty). Rovněž byly odstraněny osobní materiály vůdců Charty 77: V. Havla, I. Havla, J. Dienstbiera, Zuzany Dienstbierové, Petra Uhla, Jar. Šabaty, A. Šabatové, L. Hejdánka, V. Bendy, J. Gruntoráda, M. Palouše, R. Palouše, Kantůrka, E. Kantůrkové, Vl. Chramostové, M. Kubišové, Zd. Jičínského, M. Motejla, dr. Danisze, Zd. Rychetského, P. Pitharta, J. Urbana, P. Kučery, J. Hájka, M. Hájka, A. Marvanové, P. Šustrové, J. Rumla, R. Slánského, W. Komárka, M. Zemana, V. Klause, atd.

Dále byly odstraněny všechny materiály z listopadu 1989 z jednání tzv. rozhodujících politických sil o převzetí moci v zemi. Rovněž byly odstraněny objektové svazky „Obroda“ (Klub reformovaných komunistů z roku 1968 – politicky nejvýznamnější složka Charty 77 a dosud v OF). Dále zmizely objektové svazky zpravodajských agentur v zahraničí o objektech politické opozice v zahraničí – Pelikánovy „Listy“, Tigri-

Elgariel - Czech elves database

dovo nakladatelství „Svědectví“, Škvoreckého nakladatelství v Torontu, objektové svazky „Rada svobodného Československa“, nakladatelství A. J. Liehma, atd. Rovněž byly odstraněny objektové svazky Schwarzenberského paláce ve Vídni.

Existuje velmi mnoho dalších důkazů o expozituře Charty a jejím spojení s konspirativní komunistickou mocí. Většina z nich však není vhodná ke zveřejnění pro rizika s tím spojená. Rozsah ostatních by zdaleka překročil únosný rámec této zprávy.

2.

Převrat 17. 11. 1989

Zpráva Komise FS pro vyšetřování událostí 17. 11. 1989 byla prohlášena za utajenou a nebyla zveřejněna. Důsledky šetření se promítly do odsouzení několika bezvýznamných policistů k několikaměsíčním trestům. Vyšetřování bylo zaměřeno pouze na násilnosti na Národní třídě, bylo zmanipulováno a záměrně se vyhýbalo vyšetření politického pozadí převratu. Podobný osud postihl Nezávislou vyšetřovací skupinu studentů, která vznikla jako reakce na evidentní manipulování vyšetřovací komise FS.

Důsledkem tohoto stavu věcí byly rychle a všeobecně se rozšířivší pochybnosti o nejapné legendě sametové revoluce, jak ji dosud urputně hlásá president a vláda Charty 77. President rovněž nedodržel svůj veřejně daný slib, že budou zveřejněny všechny záznamy o jednání s Adamcovou vládou a následně jednání tzv. rozhodujících politických sil (dodnes není známo, kdo je tímto pojmem označen).

S odstupem měsíců se však stalo zřejmým, že masakr na Národní třídě byl předem připraven a že byl koncipován jako signál k zahájení převratu. Po něm byla iniciativa okamžitě předána Chartě 77 – to dokazuje, že v přípravách existovala spolupráce (mimo mnoha dalších důkazů). Charta převzala iniciativu rozšířením sdělení sl. Dražské o smrti studenta, která se ukázala být dezinformací. Tento kritický bod spojení Charty 77 a zasvěcené části ÚV KSČ nebyl dosud objasněn a tvoří jedno z ústředních politických tajemství.

Když byly tyto pochybnosti občanů spolehlivě zaregistrovány, natočila BBC pořad o událostech 17. 11. 1989, v němž je legenda korigována a vyúsťuje v tvrzení, že to byl nepodařený vnitrostranický převrat, který měl pouze odstranit Jakešovo vedení, ale který se vymkl z rukou. Na základě této predikce vystoupil jeden z předních mužů Charty Jiří Ruml s požadavkem, aby vyšetřování 17. listopadu bylo obnoveno. Nebezpečí, které v sobě takový požadavek skrývá, spočívá v tom, že komise bude sestavena opět z lidí Charty 77, kteří budou dokazovat tvrzení pořadu BBC, které je pokládáno za přijatelnou politickou verzi, korigující nesmyslnou báchorku o sametové revoluci.

Stejným cílem však bude zakrytí každého spojení Charty s komunisty a kontinuity komunistické vlády – Chartě vyhovuje být považována za něco jiného, než čím ve skutečnosti je. Je nepochybné, že kdyby byla zveřejněna pravda, Havel a jeho vláda Charty 77 by musela padnout. To je však nepřijatelné pro zahraniční sponzory, kteří Chartu vypracovávali 13 let a nemají za ni přijatelnou náhradu, se kterou by mohli souhlasit také Rusové. Vláda Havlovy Charty musí být tedy udržena.

Z provedené analýzy lze vybrat skutečnosti, které chronologicky seřazeny, poskytují následující sled událostí: poradce presidenta USA John Whitehead na podzim 1988

Eldarial - Czech elves database

po své 12tidenní cestě po Východní Evropě shledal, že politická situace dovoluje zahájení příprav k převratům. Pro Československo (Chartu 77) to znamenalo pokyn k vystoupení ze sebe samé a její členové postupně založili řadu skupin, nazývaných nezávislými iniciativami: SPUSA (Společnost přátel USA), HOS (Hnutí za občanskou svobodu), DI (Demokratickou iniciativu), Obrodu (svaz bývalých komunistů z roku 1968), atd. Všechny tyto skupiny pracovaly pod vedením Charty 77. Cílem bylo vyvolání dojmu početního zvětšení opozice vůči vládě, i když to byl dojem pouze optický, ale potřebný pro zahraniční propagandu.

Politicky nosnou byla pouze Obroda. V ÚV KSČ byla vytvořena skupina Urbánek-Mohorita, která byla Hegenbartem pověřena jednáním s Obrodou. Účelem byla spolupráce na kompromitaci Jakeše a jeho odchod z vlády. Hegenbart byl v této činnosti řízen KGB. Byl natočen film z Jakešova kompromitujícího vystoupení v západočeském kraji, KGB rozmnožila jeho videokazety a v zahraničí se prodávaly za 20 DM. Současně prováděl Hegenbart izolaci Jakeše, který nebyl zasvěcen do událostí, aby byl v případě zahájení operace eliminován nežádoucí zásah. Hegenbart byl rovněž rozhodujícím mužem, který v červenci a srpnu 1989 řídil stanovisko ÚV a vlády k exodu východních Němců ze západoněmeckého velvyslanectví. V rámci spolupráce Hegenbart-Obroda vycestoval také Jiří Hájek těsně před převratem do Rakouska k projednání některých podrobností, souvisejících s datem a technikou převratu. Den 17. 11. byl zvolen jako nejvhodnější vzhledem k tomu, že je Mezinárodním svátkem studentstva a zaručuje tedy mezinárodní odezvu, a dále proto, že to byl poslední termín s aspirací na mezinárodní odezvu před schůzkou Gorbačov-Bush na Maltě, kde měl být projednán další postup velmocí při řízení sjednocování Německa, což předpokládalo také politickou změnu v Československu.

Ze zprávy, zveřejněné Nezávislou vyšetřovací skupinou studentů, je dostatečně známo, jak bylo zmanipulováno jednání Pražské vysokoškolské rady za účasti Vasila Mohority k přípravě manifestace. Ke skutečnostem, které jsou už veřejně známy o průběhu masakru na Národní třídě, lze připojit:

a) Přibližně dvě hodiny před příchodem průvodu na Národní třídu byl zastaven provoz tramvají v obou směrech. Dopravní podnik tedy musel dostat takový příkaz už asi tři hodiny předtím. Současně byla Národní třída téměř vyklizena (liduprázdná).

b) Pohotovostní oddíly SNB byly v pohotovosti v Mikulandské ulici a v Konviktské už 3 hodiny před příchodem průvodu na Národní třídu.

c) Asi jednu hodinu před příchodem průvodu byly uzamčeny všechny domovní dveře domů od Vernštýna až k Národnímu divadlu.

d) Zásahová četa ÚRNA (Útvar rychlého nasazení), která byla ve 3. pohotovostním sledu (její členové byli doma u rodin, ale museli být k dispozici u telefonu), dostala v 10.30 h. telefonický rozkaz k okamžitému návratu do útvaru (tedy 8 hodin před nasazením), tj. asi 4 hodiny před zahájením manifestace. Po příchodu k útvaru jim byla nařízena pohotovost. Když četa nastoupila v maskovaných uniformách a čepicích, byl jim vydán rozkaz k nasazení červených baretů, které jsou součástí vycházkové uniformy. V 11.30 h. byla četa převezena autobusem do Bartolomějské ulice k soustředění. Od 13.45 probíhala jejich instruktáž třemi důstojníky StB v civilu o jejich zákroku u Národního divadla – tedy v době, kdy manifestace začínala ve vzdálenosti asi 3 km. Zásahové četě byl na zvětšeném obraze podrobně vyložen uzávěr u Národního divadla včetně nasazení automobilu se zábranami. Byla instruována, že důstojníci StB

Elbaniel - Czech elves database

jim budou ukazovat vytypované osoby v průvodu, které jsou pak povinni vytáhnout a zadržet.

ÚRNA je cvičena pro bleskovou akci, nikoli pro pořádkovou policejní službu. Plk. Bečvář, který vydal rozkaz k jejich nasazení, musel vědět, jak tato složka bude reagovat. Musel rovněž vědět, že její nasazení je neadekvátní, protože podle zákona a vnitřních předpisů FMV je ÚRNA nasazována pouze při bezprostředním ohrožení životů, při organizovaném a ozbrojeném odporu. Nic takového se na Národní třídě nedalo očekávat. Plk. Bečvář byl do funkce dosazen právě Hegenbartem a je pravděpodobné, že protipředpisový rozkaz k nasazení ÚRNA nevydal z vlastního rozhodnutí. Zde kdesi mohou spočívat příčiny, proč se zastřelil.

e) V odpoledních hodinách 17. 11. 1989 opustilo Prahu celé vedení Charty 77 včetně rodin. V Praze zůstali pouze Uhl, Benda, Němcová. Patrně existovalo jisté nebezpečí jejich pozatýkání v případě, že by se Hegenbartovi nepodařilo okamžitě paralyzovat akce a rozhodnutí většiny vedoucích ÚV KSČ a FMV, kteří nebyli do charakteru operace zasvěceni. Chartisté se však všichni vrátili už v sobotu v poledne zpět do Prahy. V té době a během neděle se Hegenbartovi podařilo definitivně odstranit nebezpečí zákroku Lidových milicí, které Jakeš mobilizoval.

Cílem operace nebylo pouze odstranění Jakeše, ale ústup komunistů do předem připravených pozic, jejichž dislokace a krytí bylo předmětem dojednávání s Obrodou od ledna 1989. Od téže doby (po zatčení Václava Havla) byli Hegenbartem mobilizováni herci, zpěváci aj. k podpisovým akcím za jeho propuštění. Všichni iniciátoři byli komunisté.

Ze seznamu studentů, kteří připravovali manifestaci a později se chopili organizování studentstva, vyplývá, že jde výlučně o děti prominentních rodičů. 86 % těchto studentů mělo rodiče ve vysokých funkcích v KSČ, FMV, diplomatických službách, v kategorii generálních ředitelů, vysokoškolských profesorů, atd. Existují důkazy o instruování těchto dětí jejich rodiči. Existují rovněž důkazy o tom, že už od června 1989 byla vypracovávána hesla, jako „Nejsme jako oni“, „Nechceme násilí“, atd. a formy jejich upřesňování při demonstracích tak, aby nedošlo k fyzickému napadání komunistů (to byla jedna z podmínek dohody o předání moci) a záruky za ni převzali sami komunisté prostřednictvím studentů a Občanského fóra.

Eldaniel - Czech elves database

3.

Občanské fórum

Koncepce OF byla dohodnuta asi půl roku před převratem a schválena Hegenbartem. Na jeho prohlášení Havlem v Realistickém divadle sváželi pověření důstojníci StB svými soukromými vozy všechny hlavní členy Charty 77. Uvolnění divadel fingováním protestních stávek organizovala StB prostřednictvím svých agentů mezi herci a základními organizacemi KSČ v divadlech.

Vedením OF byli pověřeni výhradně kmenoví členové Charty 77. Kvalifikovaný zpravodajský odhad předpokládá, že pro nasazení v OF bylo uvolněno přibližně 1 100 lidí z nové báze KGB. Agentura StB byla nasazena celá (v Chartě 77), i když posléze došlo k řadě průvalů, z nichž některé byly účelové (Danisz apod.).

Občanské fórum si zachovalo horizontální organizaci Charty, protože to nejlépe vyhovovalo možnostem průniků (politických, zpravodajských, finančních, kontrolních) a potřebám infiltrace všech ostatních politických stran, klubů, organizací a spolků, vznikajících ve vazbě na OF, tedy v podstatě na početně multiplikovanou Chartu 77.

Nejsilnější pozici v OF si udržuje Obroda, která je stále jeho rozhodující složkou. Zajišťuje kooperaci s KSČ a koordinaci v oblasti personální politiky ve vládě, diplomatickém sboru, FS a obou národních radách, republikových vládách a ve sféře komunální (O. Černík). Všechna rozhodující místa v oblasti veřejné moci, rozhlase, televizi, tisku, průmyslových podnicích, školství, zdravotnictví, soudech, prokuratuře, apod., jsou obsazována komunisty (tzv. bývalými).

Proto je výchozím bodem historie a politiky rok 1968. Je předkládán jako prvotní počátek dnešní demokratické politiky a jeho aktéři jsou tak předurčováni k převzetí veškeré moci. Tento politický akt, podporovaný Západem, má rehabilitovat hromadné nasazení tzv. bývalých komunistů. Jde o schéma, které je uplatňováno ve všech komunistických státech Evropy. V Československu je však nejzřetelnější vzhledem k počtu komunistů vyloučených v roce 1968 z KSČ – jejich značný počet si nevynucuje přejmenování KSČ, ani změnu programu, protože tato organizace má jako svoji veřejnou variantu OF.

Po 17. 11. 1989 se k zakladatelům a provozovatelům OF připojili zaměstnanci Prognostického ústavu ČSAV, z nichž mnozí zaujali nejdůležitější funkce v národním hospodářství. Pověření tohoto ústavu vyplývá z faktu, že zpracovával nynější hospodářskou reformu už od roku 1987, kdy si vláda objednala na impuls z Moskvy tzv. Prognózu rozvoje národního hospodářství ČSSR. Část nákladů na její vypracování byla refundována RVHP (stejně postupovaly ostatní komunistické vlády v Evropě). Tato studie nebyla prognózou, nýbrž variantou současné reformy, při níž byla paralelně vypracována a v zahraničí odsouhlasena koncepce hospodářské činnosti po převratu. V rámci prací na této studii vycestovalo na stáže asi 40 pracovníků, kteří vedli konzultace s bankami, průmyslovými koncerny a poradenskými službami v USA, Francii, SRN, Velké Británii a Itálii. Po ukončení a odevzdání studie navrhoval ministr vnitra Kincl experty zatknout a odsoudit pro jejich styky v zahraničí, které se vymykaly rozmezí jejich studijního poslání. Hegenbart jeho úsilí zastavil a po převratu se z ústavu do vedení státu dostali Komárek, Klaus, Dlouhý, Zeman, Klímová, aj.

V rámci dohod o kontinuitě moci komunistické oligarchie byla činnost OF od počátku až k volbám vedena k likvidaci jakékoli potenciální opozice, která by mohla relativně vzniknout.

OF bylo pod kontrolou komunistů stejně jako samotná KSČ a ostatní klasické politické strany – bylo však nutné zabránit vzniku jakékoli nezávislé organizace, která by tuto hegemonii mohla dříve nebo později ohrozit. Proto bylo v období únor-duben rozbito studentské hnutí a vyřazeno z jakékoli politické konkurence a učiněno zcela pasivním. **Když se před volbami ukázalo relativní nebezpečí na straně KDU, byly jeho volební šance zlikvidovány akcí proti Bartončíkovi, v níž se osobně angažoval V. Havel nejen výroky z rozhovoru s Bartončíkem, ale zejména tím, že vzal pod svoji osobní ochranu Jana Rumla, který útok vedl. Ihned po volbách byla torpedována Čs. strana socialistická akcí Melantrich, v níž se rovněž osobně angažoval Havel zasláním dopisu o svobodě slova.** Vzápětí na to byla roztržena Republikánská strana, v očekávání je destrukce Lidové strany. Tím OF zcela ovládlo

Elabriel - Czech elves database

vnitropolitickou situaci a destruovalo jakoukoliv opozici. Akce byly provedeny zcela profesionálně a vylučují, že by jejich autory mohli být diletanti z OF. Kromě toho forma jejich provedení nutně předpokládá dokonalou a disciplinovanou organizaci s federálním rozměrem. Důkazem její existence je rovněž volba Vasila Mohority místopředsedou FS naprostou většinou hlasů, když KSČ má pouze 14 % mandátů ve FS. Podobných důkazů o dokonale fungující kooperaci mezi KSČ a ostatními tzv. opozičními organizacemi (někdy vysloveně protikomunistickými) existuje celá řada.

Přibližně od března 1990, kdy se v KC OF začal objevovat vliv mimopražských OF, který nekorespondoval s cíli chartistů, začalo docházet k silné názorové diferenciaci, která pokračuje a nabývá na ostrosti. OF politicky nepřežilo své volební vítězství. Příznaky se projevily už při sestavování federální vlády, která byla v základních ministerstvech sestavena Havlem už 3 týdny před volbami. Po akci Bartončík se v jejím důsledku projevil strach mnoha funkcionářů a sestavení vlády se protáhlo o 10 dní déle, než president předpokládal.

Bude-li názorová diferenciace pokračovat, stává se nejistým, že vláda dosáhne vždy požadované většiny hlasů pro své návrhy ve FS. Tento fakt vytváří předpoklad pro parlamentní krizi, zejména při hlasování o zákonech (všechny tři ústavy), jejichž přijetí vyžaduje dvě třetiny hlasů. Nezvládnutí takové situace by si mohlo vynutit vypsání nových mimořádných parlamentních voleb, v nichž by OF nezískalo už tak výraznou většinu. Rozptýlení hlasů pro ostatní strany by vytvořilo situaci, v níž by žádná strana nedominovala tak výrazně, aby byla schopna sestavit novou vládu, která by měla naději v takto roztříštěném FS prosadit jakýkoliv zákon či opatření. Pak by musela následovat autoritativní opatření presidenta. Ta by mohla mít reálnou naději na úspěch jenom tehdy, jestliže by měl v té době (1-1,5 roku) ještě polik popularity jako nyní, což je však nepravděpodobné, a v takovém případě by následovala celospolečenská krize a politický pat.

Podobné tendence se však projevují s různým fázovým posuvem ve všech bývalých komunistických státech Evropy a jejich intenzita bude vzrůstat s hospodářskou a sociální devastací. Nelze vyloučit, že vytváření podmínek pro vnitropolitický pat ve všech státech Východní Evropy je cílem řídících velmocí, protože by vedl k silným sociálním nepokojům, možná povstáním, které by byly sjednocené Evropě na Západě vhodnou zámin ko k vojenskému obsazení v zájmu míru v Evropě a k nadiktování východoevropské konfederace, řízené západní Evropou, USA a SSSR.

Reálnost takové varianty politického a hospodářského vývoje se objevuje ve způsobech zamýšleného konstituování OF v průběhu následujících dvou let jako jediné autoritativní organizace ve státě.

Jedním z projevů této snahy je vytváření presidentské vlády. Souvislosti s ostatní Evropou jsou naznačovány expoziturou presidentových poradců ze zahraničí, kteří ho řídí (Schwarzenberg, Šik, oba Pelikánové, Fischl, Kohout, Povolný, atd.).

Elgariel - Czech elves database

4.

Komunistická strana

V polovině roku 1988 bylo informováno o přípravě politického převratu v Československu 12 lidí z nejvyššího orgánu KSČ. V říjnu 1989 se tento počet zvětšil přibližně na 90 lidí, z nichž většina nebyla přímo z aparátu KSČ.

Naprostá většina členů KSČ byla převratem a ztrátou své moci překvapena a označovala postup svého vedení za zradu. Od února do dubna 1990 nastalo v řadách členů KSČ znatelné uklidnění informovaností, kterou jim zprostředkovalo vedení až na úroveň okresních výborů.

Došlo k všeobecnému pochopení faktu, že moc 1,5 milionu členů KSČ, 250 tisíc mužů plně vyzbrojené armády, 60 tisíc mužů FMV, 150 tisíc ozbrojených členů Lidových milicí a půl milionu občanů sympatizujících s režimem, nebyla poražena, a že události jsou taktickou formou změn, jinak v krátké době neprovéditelných.

Pokusy malých lokalizovaných skupin komunistů, které se z neznalosti chtěly postavit na odpor, i když nikoli ihned veřejný, byly na zákrok vedení strany odloženy. Informace o připravovaném převratu StB byly rozšiřovány OF záměrně k vytvoření atmosféry, umožňující snazší zvládnutí veřejnosti a k získání sympatií.

V prosinci 1989 byli všichni rozhodující funkcionáři KSČ, armády, LM a FMV přesně informováni o situaci a jejím smyslu. Latentní pohotovost byla udržována pouze do března 1990, kdy byla situace stabilizována zákonem č. 15/90 z 23. 1. 1990, který zaručoval KSČ veškerou právní ochranu, garantovanou novou vládou. Veřejnost se proti zákonu nepostavila na odpor a situace byla zvládnuta.

Nikdo z vedoucích funkcionářů starého ani nového vedení KSČ nepomýšlel na převrat, protože předání zjevné moci a ústup do ústraní bylo direktivou moskevského vedení Světového komunistického hnutí. Stalo se zcela zřejmým, že Moskva by žádný pokus o zpětné převzetí moci KSČ nepodpořila, naopak, postavila by se proti němu. Ve stejném smyslu byly vydány rozkazy jednotkám sovětské armády na území Československa, k nimž byli už počátkem listopadu 1989 vysláni důstojníci Rudé armády se zvláštním posláním.

Charta 77 v čele s Václavem Havlem dodržela s podporou zakonspirované části StB všechny dohody o průběhu převzetí moci i o další neveřejné spolupráci s KSČ (zprostředkované Obrodou). **Za účelem mezinárodní kontroly dodržení těchto dohod se Československo stalo od listopadu 1989 zpravodajsky a kontrarozvědně otevřenou zemí.**

Dohody byly rovněž precizně dodrženy ze strany KSČ. Indiferentní a zmanipulované obyvatelstvo Československa nezpůsobilo svým vystoupením (neplánovaným a neorganizovaným) žádné komplikace. Reakce proti setrvávání komunistů ve všech oblastech veřejného a politického života země jsou zatím stále pod kontrolou Havlovy vlády a aparátu bývalé moci. Rovněž byly zvládnuty reakce proti nástupu komunistů z padesátých let.

Volby v červnu byly zmanipulovány především difuzí voličů do množství plánovitě vytvořených indiferentních politických stran a rozptylem voličského potenciálu. Sestavením pořadníku kandidátů bylo zajištěno zvolení předem vybraných a schválených osob. Všechny politické strany byly infiltrovány předem připravenou organizací osob, sestavenou ve spolupráci s StB. Mezinárodní kontrola byla zajištěna expoziturou emi-

Elgariel - Czech elves database

grantů (kupř. Škutina v ČSS, Pachman, Ströbinger v ČSL, Horák v ČSSD, atd.; stejně tak byl obsazen Havlův štáb a vedení OF).

Komunisté si podrželi veškerou moc ve státě. Pozice jejich odpůrců, pokud v naprosto dezorientované veřejnosti existují, jsou politicky bezvýznamné a tedy zanedbatelné. Charta 77, transformovaná v OF, je jejich spojencem, který na sebe vzal pouze úlohu krytí.

Zveřejnění symbiózy SSSR-USA, pečlivě skrývané téměř 100 let, určuje novou dimenzi politického zápasu. Bez jejího definování není pravděpodobný úspěch účasti na něm.

II.

SJEDNOCENÍ EVROPY

Jedním z nejvýznamnějších atributů politiky Václava Havla je úsilí směřující k podpoře sjednocovací politiky v Evropě. Muž, který nerozumí politice jednoho malého státu, se stal vykladačem koncepcí politiky kontinentu.

Sjednocení Evropy není a nemůže být záležitostí mechanickou, protože všechny takové pokusy v minulosti skončily nezdarem a katastrofami. Evropská krize současnosti, po dvou světových válkách a 45 let trvající rusko-americké okupaci, je v podstatě psychické povahy. Oběma světovým válkám se patrně nebylo možné vyhnout, avšak státnická vedení mohla zabránit tomu, aby cíle válek utonuly v paroxysmu mas a v manipulaci neevropských manažerů. Politická demokracie se 72 let ukazovala v Evropě neschopná vládnout svými politickými problémy a státními úkoly. Proto by už nyní neměla být demokracie posuzována aprioristicky nebo ideově, není-li opodstatněna schopností evropských vůdců. Je nejvýš pravděpodobné, že za několik desetiletí se bude v Evropě vládnout podle zásad naprosto se lišících od parlamentní demokracie a tento fakt by neměl být už nyní pouštěn ze zřetele a ignorován (přirozeně, že alternativou není myšlena diktatura v žádné podobě).

Z geopolitického hlediska bude mít základní vliv na utváření Evropy vyplynutí Ruska z rámce Evropy a jeho participace s USA na ovlivňování poměrů na kontinentě. Z tohoto hlediska jsou Havlovy výroky o míru a morálce nekonsekventní.

Dvoutisíciletě dědictví Evropy je nyní ohrožováno z jedné strany vášněmi davů manipulovaných neevropskými zájmy, a na druhé straně lidskou leností, spotřebitelskou mentalitou a zbabělostí, vyhýbající se vypětí sil a obětem k dokonání díla svrchované, nezávislé Evropy. Československá účast na koncipování evropského sjednocování by si měla být vědoma mimo jiné také toho, že každé neúměrné oslabení vojenské síly Evropy poskytne mimořádnou prémii politice násilí. Evropa nesmí zůstat bezmocná proti nebezpečí zvenčí, cílem politiky světového míru nemůže být pouhé konsolidování státního systému mírovými smlouvami nebo jakoukoli vojenskou kontrolou, prováděnou neevropskými velmocemi. Je nutné nahradit statický mírový program dynamickým. Revize stávající koncepce prostého pacifického pojetí míru je proveditelná pouze za předpokladu reálné politické organizace Evropy. Otázka bezpečnosti souvisí bezprostředně s vládním problémem Evropy, a je to problém aktuální. Účast Československa na jeho řešení je mimo jiné také otázkou vlastní odvahy k přiznání se ke znalosti vlastních politických dějin, 72 let soustavně zkreslovaných legendami.

Edgar - Czech elves database

1.

Československo a Evropa

Před vypuknutím 1. světové války dlužily Spojené státy Evropě 50 milionů dolarů. Když v roce 1918 válka skončila, dlužila Evropa Spojeným státům 10,5 miliardy dolarů v tehdejší hodnotě. Americký průnik na evropský kontinent byl současně počátkem snah o sjednocení a pacifikaci Evropy.

Cílem 1. světové války bylo rozbití velkých mocenských států a zničení jejich vlivu v Evropě: Rakousko-Uherska, Německa, Ruska a Turecka. V těchto státech vládli dědiční monarchové, kteří byli současně hlavními oporami náboženských idejí a církví. Jejich likvidace byla základní podmínkou k nástupu amerického mezinárodního kapitálu a jeho politické projekce: internacionalizace, bolševizace a odbourání velmocenského postavení Evropy (v zámoří kolonie) ve světě a její podřízení kosmopolitním neevropským cílům.

K tomu účelu byla programově aplikována idea ateismu a idea národnostní. Současně tak byla prakticky likvidována hospodářská a politická moc aristokracie (většinou křesťanské) a církví.

V dějinách Evropy po pádu Říma až do doby osvícenecké a francouzské revoluce převládala idea náboženská, která měla ohromnou moc a vliv na osudy Evropy. Po francouzské revoluci však vznikla národnostní idea, vzbuzená touto revolucí, která měla rozbít mocné státní útvary, rozkouskovat Evropu, zničit moc šlechty a církví. Před francouzskou revolucí národnostní idea neexistovala, národy jí nepřikládaly žádný význam. O osudu národů rozhodovaly panovnické sňatky, dědické nároky dynastií, nebo válečná vítězství či porážky. Napoleon Bonaparte nakládal zcela libovolně s územím jednotlivých národů a vyvolal v Evropě národnostní myšlenky. Evropské náboženské myšlení bylo rozvráceno ideami přirozených lidských práv, svobody, lidské a občanské rovnosti, a národnostní idea se tak stala jedním z dalších prostředků postupné pacifikace Evropy.

Filosofický základ poskytl národnostní ideji v Německu Herder a od té chvíle se jí dostávalo všeobecné propagace, jejímž následkem bylo rychlé pronikání této ideje do všech evropských zemí bez ohledu na jejich historické hranice, zájmy dynastií, plány státníků, diplomatů a církví. Svým posláním to byla idea revoluční od samého počátku – likvidace stávajícího politického a mocenského stavu. V propagačním tvaru usilovala tato idea o přetvoření Evropy na takových základech, aby se každému národu, i nepočetnému, dostalo samostatnosti. Souběžně s národnostní ideou byla zcela účelově a programově použita idea liberalismu, po níž pak následovaly ideály demokracie a socialismu. **Všechny směřovaly k destrukci evropského myšlení.**

Význam, který národnostní ideji připisoval americký president Wilson, vyjádřil na konci své řeči z 8. ledna 1918, když řekl:

„Je to zásada spravedlnosti pro všechny národy a kmeny a jejich právo žít vespolek ve stejných podmínkách svobody a bezpečnosti, ať jsou silné nebo slabé.“ Na základě mírové smlouvy (1919 a 1920) vznikla ČSR, bylo osamostatněno Polsko, utvořeno království S.H.S. (dnešní Jugoslávie), k Dánsku byla připojena severní polovina Šlesvicka, Francii vráceno Alsasko-Lotrinsko, k Rumunsku připojena Bessarábie, Sedmihradsko a část Banátu, k Itálii přivtěleny Tyroly, Terst, atd. Předtím byly utvořeny jako samostatné státy Finsko, Estonsko, Lotyšsko a Litva. Toto přerozdělení bylo

Elbariet - Czech elves database

v Evropě uskutečněno s odvoláním na národnostní ideu, avšak důvodem k němu byly mocenské zájmy a záměry s Evropou, zejména ze strany USA. Vzdor tomu prohlásil Wilson 11. února 1918 v americkém kongresu: „Národy a země nesmějí již být dále předávány z nadvlády do nadvlády jako nějaké zboží nebo kostky ve hře. Určité vymezené požadavky národnostní musí být v mezích možností uspokojeny, aby nebyl pokoj Evropy a celého světa rušen.“

Když se záhy ukázalo, že toto rozdělení Evropy bylo předehrou k bolševickým revolucím, které měly Evropu znovu sjednotit v bolševickou internacionální mocnost pod vládou komunistického Ruska, vystoupila propaganda národnostní ideje s výkladem, že principy svobody a sebeurčení národů nelze plně uskutečnit do všech důsledků, jednak vzhledem k promíšenosti národů, zvětšující se směrem na Východ, a jednak vzhledem k nutnosti respektování zeměpisných a hospodářských podmínek. Jejich nerespektování by znamenalo učinit nové národní státy neschopnými života, čímž se zdůrazňovala nutnost podřízení jedněch národů druhým, tedy rehabilitace stavu, který v Evropě existoval už před jejím rozdrobením. Všechny státy v Evropě měly tedy dále a znovu národnostní menšiny, často početné i jinak významné, zejména když tyto minority měly za sebou velký a mocný stát národa, k němuž příslušely. Národnostní idea se přetvořila z vnitřní závislosti států v otázku mezinárodní a tak byla manipulace soustředěna do pravomoci mezinárodních společností (Společnost národů, od roku 1945 OSN) a stala se prostředkem mezinárodní politické manipulace. Problémy, které byly dříve přehledné v rámci velkých států, staly se nepřehlednými v rámci nenárodnostních, cizích, mezinárodních institucí.

Československý stát bez jakéhokoli raison d'étre byl experimentem uměle vytvořeného státu na přání Velké Čtyřky. Nebyl založen ani na principu sebeurčení, ani na principu národnostním (žilo v něm 46,81 % Čechů a Slováků, ostatní obyvatelstvo bylo jiných národností). Byl vytvořen jako klín, zabraňující styku Německa s Rakouskem, což bylo symbolicky vyjádřeno státní vlajkou. Československo nebylo zbudováno pro vojenskou nebo politickou sílu, nýbrž k docílení hospodářského úspěchu, a proto dostalo hlavní přírodní zdroje a průmyslové bohatství starého Rakouska a bohatý díl přírodních zdrojů Uher, a proto, hýčkáno Francií, Spojenými státy a Anglií jako instrument jejich politického vlivu v Evropě, se velice záhy stalo nejvíce prosperující zemí střední Evropy. Bylo s to odvrátit balkanizaci střední Evropy a zájem velmocí se k němu upínal vzhledem k tomu, co se od něho očekávalo v budoucnu: Československo mělo největší možnosti a hrozilo mu největší nebezpečí. Obchodně a průmyslově vyvinuté obyvatelstvo mělo rozšířit po východní Evropě síť obchodních tepen, které by daly život vyčerpaným národům, politikou těsné spolupráce mělo ulehčit utrpení sousedů a stát se vůdcem v rozvoji střední Evropy. Tyto záměry byly v současné době pouze modifikovány, jejich podstata se však nezměnila. T. G. Masaryk byl s tímto posláním ČSR srozuměn a není zajisté náhodou, že V. Havel byl v Izraeli prohlášen Masarykovým pokračovatelem.

Poměr Čechů a Slováků byl v roce 1918 pro velmoci zcela zanedbatelný a nezajímavý. Jejich hlavní myšlenkou, jež vedla k rozhodnutí mírové konference při zřizování ČSR, bylo zřídit vysoce vyvinutý soběstačný průmyslový stát bez ohledu na zásadu národnostní. Naopak při zřizování Rakouska a Uher se nehledělo k hospodářským potřebám, ale k tomu, aby byli soukmenovci pod jednou střechou, rozdíl byl v tom, že v případě ČSR šlo o přátele vítězů, v druhém případě o jejich nepřátele.

Elbaniel - Czech elves database

Mír St. Germainský, Wilsonových 14 bodů a Versailleský kongres daly vzniknout novým státním útvarům, nemajícím regulující princip tradice, špatně odolávajících bolševické propagandě a s nepatrnou nebo žádnou dějinnou závažností. Československo nemělo nikdy velkou, mocnou šlechtu ani vlastní vlivnou buržoazii, a proto celé jeho politické dějiny jsou poznamenány plebejstvím jeho politiků i obyvatelstva. Politický vliv klasických velmocí v Evropě byl však anulován a bylo započato s prováděním koncepcí na sjednocování Evropy, které z ní mělo učinit podřízený kontinent (Vanderlipův návrh na banku Spojených států evropských, Panevropa R. Coudenhove-Kalergiho, Briandův návrh evropské konfederace, atd.). Evropa měla být dále zbavena kolonií, což bylo zapotřebí k rozpoutání okupačního úsilí v Asii, Africe a Latinské Americe ze strany kosmopolitní finanční moci. Hitlerova vzpoura nacistickým Německem tyto záměry pozdržela a současně usnadnila jejich řešení po porážce Německa, kdy následovalo nové přerozdělení světových mocenských pozic a v Evropě pak 45 let okupace, po jejímž ukončení se nyní opět přistupuje k nové formě podřízenosti Evropy.

Autoři sjednocovacích koncepcí pro Evropu, Rusové a Američané, usilují o mechanické sjednocení už přes 70 let a usilují o ně ve svém velmocenském zájmu. Ukazuje se však naprosto nesporně, že ryze politické řešení problému reorganizace Evropy pod zorným úhlem politické účelnosti, je nemožné. Každý pokus vybudovat nový kontinentální či dokonce světový, mezinárodní řád se zřetelem jen na cíle a zájmy světových velmocí nemůže skončit jinak než chaosem. Imanentní slabinou všech spolků států bylo a bude nedostatek úzkého právního a mravního spojení mezi organizací spolkové moci a jednotlivými lidmi, nazývanými zjednodušeně lidem. Přes všechnu obrovskou finanční a vojenskou moc sjednocovatelů Evropy jsou možnosti všech tvůrců velkých, integrovaných politických systémů, velmi omezené. I kdyby se formálně podařilo postavit ve smyslu logické a právní architektury ladnou budovu právního sjednocení evropských národů, nepanoval by v ní onen duch podřízení a sebeobětování, onen sociálně charismatický prvek, bez něhož i stát sám se stává neoduševněným a mechanickým leviatanem. Právní a mocenská technika nemůže tento problém rozřešit. Ani na začátku 21. století by vláda Sjednocené Evropy neměla komu panovat, protože by neměla své vlastní poddané.

Tradiční evropské státy (Francie, Německo, Itálie, Rakousko apod.) jsou si tohoto problému vědomy. Není si toho vědoma reprezentace Československa. Nasazení internacionálních poradců presidenta, izolace jeho kabinetu na Hradě, konstrukce osobní moci a autoritářské výkonné organizace pod Hradem, vzbuzují přirozenou nedůvěru Evropy, z níž plynou nebezpečí vážných rizik pro stát. Václav Havel se stává pro Evropu nepřijatelným tím, že na sebe vzal úlohu mluvčího cizích, neevropských sjednocovacích koncepcí.

Naprostá většina Evropanů pociťuje potřebu oprostit úsilí o duchovní a kulturní solidaritu lidstva podivností pacifismu, internacionalismu a kosmopolitismu, které Evropu vnitřně ničí a kazí a jejichž hlasatelem se stal V. Havel. Duchovní jednota Evropy stojí nad, ale i mimo politické boje a nad i mimo fakt, že existují války. Klást požadavek, že se Evropané musí vzdát svého bojovného ducha, že se musí podřídit pacifickému míru v zájmu světa, aby bylo dosaženo duchovní a kulturní beztvarosti, může být pouze axiomatem nesmyslné logiky, odporující smyslu evropských dějin. Ještě osudnějším axiomatem je vnucovaná domněnka, že je nutné vzdát se silného a vy-

Eldaniel - Czech elves databáse

hraněného svérázu národů a nahradit jej bezbarvou, stereotypní duchovní jednotou Evropy nebo zdánlivou jednotou politickou, vojenskou a hospodářskou, jak o to usiloval bolševický internacionalismus a americký kosmopolitismus posledních 45 let. Naopak: jen Evropa sestávající ze silných, svérázných a sebevědomých národních jednotek s jasně vyhraněným charakterem může prospět vytvoření vysoké společné duchovnosti, která, stejně jako nebyla zničena posledními dvěma světovými válkami a téměř půlstoletou okupací, nebude zničena ani jinými válkami a okupacemi, kterým snad bude ještě Evropa v budoucnosti podrobena.

Ve své dlouhé minulosti mohla Evropa, beze sporu právě svým mnohotvárným složením, tak dlouho udržet světovládu, přičemž hegemonie přecházela ponenáhlu z jednoho národa na druhý tím, že každý národ podle jakési imanentní posloupnosti přebíral vedení, dala tato mnohotvárnost evropskému duchu veliký přínos myšlenek, tradic, novou duchovní sílu. Mocná síla Evropy tkví v tom, že měla vždycky národy vyznačující se větší zkušeností, větší zralostí a vedle toho mladší a vitálnější národy. Posloupnost těchto národů v přebírání vedoucího mocenského postavení stála Evropu mnoho krve, ale právě tou sílila velká evropská civilizace.

Není důvodu předpokládat, že budoucnost se bude příliš lišit od minulosti, nesměřuje-li Evropa ke své zkáze. Neuvědomí-li si president a vláda Československa tyto skutečnosti včas, riskuje, že imanentní vývoj Evropy Československo smete.

2.

Mezinárodní souvislosti sjednocení

Antagonismus socialismu a kapitalismu, SSSR a USA, splnil svůj účel tím, že rozdělil svět, exploatoval nezměrná území a počty obyvatel a odstranil heterogenitu z počátku 20. století. **Nyní je jako nepotřebný odvoláván.**

Zcela neočekávaně, na vrcholu své vojenské a politické moci, provedla druhá největší velmoc světa obrat a bez vyzvání, bez jediného výstřelu, kapitulovala. Podobný jev nemá v dosavadních dějinách politiky obdobu.

Komunisté se omluvili za genocidu, osmdesát milionů mrtvých prohlásili za oběti některých nedostatků, přistoupili na pakt o lidských právech, prohlásili se za přesvědčené demokraty, občas se přejmenovali, přísahali na mír a humanitu a zůstali u moci všude tam, kde se jí zdánlivě vzdali. Hlasatelé lidskosti na Západě to přijali s nadšením a s jásotem. Tajné služby SSSR a USA, které 45 poválečných let zásobovaly celý svět historkami o svém nesmiřitelném nepřátelství, si vyměňují delegace svých usměvavých vůdců a ředitelů, které se střídavě scházejí v sídlech KGB v Moskvě a CIA v Longley a tiskové agentury s nadšením komentují porozumění a přátelství, v jakém je vedeno jejich jednání.

Zmanipulované a z vnějšku řízené obyvatelstvo Evropy se zděšením sleduje nepochopitelné sjednocování Německa, vládu přejmenovaných komunistů ve středu i na východě kontinentu, klade otazníky za všechno, co charakterizuje boj o moc v Rusku, udiveně sleduje rychlost a snadnost proměn, které jim nedovolují pochopit a vysvětlit, co se kolem nich děje.

Příčiny těchto jevů jsou v podstatě dvě:

Eldariel - Czech elves database

– potřeba konsolidace dobytých území v době aplikace antagonismu socialismu a kapitalismu, která vyřadila ze světové politické hry všechny ostatní rivaly,

– vytvoření politických předpokladů pro uskutečnění Velkého Izraele. Konsolidační snaha se týká především Evropy a předpokládá se její zakončení politickým, vojenským a hospodářským sjednocením kontinentu. Tím bude Evropa definitivně vyřazena ze světové politiky jako samostatný, nezávislý politický subjekt a stane se z vnějšku řízeným prostředkem hospodářského a politického působení USA.

Instalace celoevropské vlády předpokládá oslabení dosavadních vlád stávajících států, zejména v západní Evropě. V rámci integrace EHS budou vlády delegovat značné části svých pravomocí a suverenity zejména v oblasti vojenství a zahraniční politiky substituujícím celoevropským úřadům. Vojenskou a finanční hegemonii nad západní Evropou si ponechají USA. Přechodně bude nalezena forma integrace okupačních armád SSSR-USA formou kooperace vojenských bloků, které pak v rámci politického sjednocování pojme malé národní armády jednotlivých států Evropy.

V rámci idejí demokracie, míru a humanity bude Evropa rozdrobena na malé, relativně svéprávné národnostní menšiny a tak budou rozvráceny i dosud velké a mocné státy: Německo zesílí význam zemských vlád na úkor centrální vlády, která pak velkou část své vojenské a zahraničně politické suverenity deleguje na celoevropské orgány. Tím má být Francii, Anglii a ostatním garantováno, že Německo po svém sjednocení nebude moci usurpovat politickou moc v Evropě. Podobnou cestu budou postupně sledovat i ostatní evropské země. Tím bude velmocím garantováno, že žádná z tradičních evropských zemí nebude moci mobilizovat Evropu k samostatnosti. Celoevropská vláda bude (jako OSN) vytvořena na principech kontinentální bezmocnosti a podřízena kontrole USA, Ruska a OSN.

Mohutný hospodářský potenciál sjednocené Evropy bude směrován především do oblastí, na nichž bude mít zájem hegemonistická politika USA a jeho finanční kontrolou bude zabráněno hospodářskému spojení s potenciálními partnery, kteří jsou nežádoucí: Čína, Japonsko, arabské státy a Indie. Zboží a peníze budou ze sjednocené Evropy směrovány především do Ruska.

Rusko bude velmi volně postupně konfederováno a převezme ochranu hranic s Čínou a na Středním Východě, kde bude zabraňovat sjednocení arabských států a paralyzovat jakýkoli odpor proti vytváření Velkého Izraele. Za to se mu dostane výživy z Evropy.

Vznik Velkého Izraele předpokládá nejen udržení a osídlení dosud Izraelem okupovaných zemí Jordánska, Sýrie a Egypta, ale okupaci dalších (Libanon, Libye, atd.). Aby tato koncepce byla proveditelná, byl odstraněn protižidovský režim Brežněvův (a předtím Stalinův), který podporoval vojensky a hospodářsky arabské země, a garantoval je proti USA v mezinárodní politice svými strategickými zbraněmi. Existovala hrozba sjednocení arabských zemí v jedinou protižidovskou ligu, jejíž vojenské či politické vystoupení by mohlo ohrozit jednak Izrael jako stát a celý Západ jako odběratele nafty. Toto nebezpečí bylo nyní odstraněno částečně politickým převratem v Rusku po nástupu Gorbačova a odmítnutím všech pomocí a podpor evropských komunistických států OOP. Kontrolou celoevropské vlády bude zabráněno, aby Arabové mohli získat vojenskou a hospodářskou (i politickou) podporu této sjednocené Evropy. Učinit Araby bezmocnými je nutné především proto, aby bylo možné bez velikého rizika okupovat vše-

Eldaniel - Czech elves database

chna arabská území, která mají být podle biblické představy Židů součástí Velkého Izraele (od Eufratu až po Libyi). Tuto politiku sledují rovněž USA, které jsou od roku 1948 vazalem státu Izrael. Proto bylo především nutné uskutečnit tak nesmírně rozsáhlé politické změny v celém světě. I když značná část arabských států je pacifikována USA (Egypt, Kuvajt, Saudská Arábie, Sjednocené arabské emiráty, Jemen, atd.) a je pod jejich kontrolou, existuje vojensky silná Sýrie, Irák, Libye, jejichž protižidovská a protiizraelská orientace znemožňuje vojenskou okupaci dalších arabských území. Izrael však evakuuje z Ruska více než jeden milion Židů, protože tato území potřebuje, a tím nutí USA k urychlení politických, vojenských a hospodářských opatření, která mu provedení záměrů umožní. Všichni američtí presidenti, všechny americké vlády jsou posledních 42 roků zajatci této politiky.

Vládě USA a Izraeli se nepodařilo zajistit dostatečnou kontrolu nad Čínou, Japonskem a Indií. Tento fakt nevylučuje, že právě tyto státy budou usilovat o podporu Arabů, zejména Japonsko, které je zcela závislé na dovozu ropy ze Středního východu. Odtud pochází také japonské úsilí o hospodářské pronikání do Číny a do Evropy. Čína už svoji inklinaci naznačila podporou Pákistánu, Libyi a Sýrii.

Americká kontrola evropského hospodářství má rovněž vyloučit možnost evropských potravinových pomocí arabským státům v případě válečného konfliktu s Izraelem.

Československo je tradiční pevností židovského vlivu v Evropě, a proto vždycky vzbuzovalo nelibost v křesťanské části Evropy (Rakousko, Maďarsko, Polsko, Německo, Itálie, Španělsko, Portugalsko, atd.) Nyní znovu obnovená symbióza Izrael – Československo může způsobit mnoho potíží, zejména se státy východní Evropy, které jsou (svým obyvatelstvem) protižidovské.

Z bezvýznamného člověka a průměrného spisovatele Václava Havla vytvořila světová reklama nákladem cca 13 milionů US dolarů osobu, nazývanou světovým spisovatelem, králem filosofů, evropským politikem, největším žijícím humanistou, atd. Jeho osoba garantuje investorům a věřitelům politickou úlohu Československa v Evropě a i jinde, podle potřeby. Nikoli náhodou v jednom ze svých prvních prohlášení Havel nabídl své zprostředkování mezi Židy a Araby, i když to vzbudilo posměch. Přesto je jeho úloze přizpůsobováno všechno, co je nutné, včetně vnitřního politického režimu státu: osobní presidentský režim, podřízenost KSČ, vytváření jediné politické výkonné armády OF, zničení jakékoli opozice, která by byla schopna jeho budoucí politiku korigovat, atd. Také proto jsou jeho zahraniční poradci téměř výlučně sionisté nebo Židé.

Proto Havel obnovil v Československu všechny židovské společnosti a přislíbil transfer Židů z Ruska přes Československo, obnovil zednářské lóže, jejichž členy se stali téměř všichni vyvolení členové Charty 77 a Občanského fóra, vlády a diplomatického sboru. Ihned po svém zvolení presidentem republiky, k němuž byl předurčen od května 1989, vzal pod ochranu KSČ i její členy a dříve, než se občanská veřejnost vzpamatovala, nechal v parlamentu odhlasovat zákon č. 15/1990 z 23. 1. 1990 o politických stranách, jímž byla zajištěna legalita existence KSČ pro budoucnost a právo na účast ve volbách i podílu na legitimní moci ve státě. Svůj postoj odůvodnil tezemi politiky národního porozumění, humanitou, lidskými

Elgariel - Czech elves database

právy, odpuštěním a láskou k bližnímu. Tímto aktem legitimoval rozhodnutí setrvat na autoritativních až totalitních principech své vlády proti vůli obyvatelstva.

Průnik mezinárodních souvislostí v politice V. Havla se projevuje v hospodářské a ústavně právní destrukci Československa.

Rychlá varianta hospodářské reformy V. Klause způsobí hospodářský a sociální rozvrat, jehož cílem je podstatné snížení hodnoty národního majetku a jmění. Krycím cílem je konvertibilita čs. měny. Zahraniční investoři a potenciální věřitelé vyčkají poklesu hodnoty národního majetku (znehodnocení uzavíraných továren apod.), protože to sníží ceny, za které potom, v druhé fázi, tento majetek skoupí. Rovněž bude dosaženo poklesu ceny pracovní síly prostřednictvím nezaměstnanosti. Velmi značné úspory obyvatelstva budou likvidovány postupným zdražováním a odčerpány prodejem státních obligací, dluhopisů, akcií podniků, které se později zhroutí a hodnota cenných papírů bude anulována. Úspory soukromých podnikatelů, investované do pořizování provozních prostředků, budou později (z velké části) likvidovány jejich zhroucením na trhu jimi produkovaného zboží a služeb.

Tato varianta vedla k přesunu Waltra Komárka do rezervy pro dobu, kdy po zhroucení bude následovat druhá fáze reformy. Dojde k ní asi po dvou letech, kdy z transferu Židů z Ruska jich zůstane asi 17 až 37 tisíc v Československu (o jejich vztazích ke KGB je u mnohých z nich snadné si učinit představu). Těmto lidem bude pak svěřen zahraniční (především židovský) kapitál a konexe, které mají jejich banky a společenství k dispozici (Merkuria, Rotary, atd.) a které zaručují úspěch. S jejich pomocí (v součinnosti s ostatními Židy, rozptýlenými stejným způsobem ve státech východní Evropy a rovněž z Ruska) bude pak provedeno hospodářské vyrovnání (spádované směrem na Balkán) s ostatní Evropou.

Druhým výrazným aspektem politiky Havlova kabinetu je příprava k odtržení Slovenska. V období 1990-1992 budou přijaty nové ústavy a zahájeny přípravy k rozpojení hospodářských vazeb mezi Slovenskem a historickými zeměmi Čech a Moravy. K osamostatnění Slovenska však dojde později (asi za 5-8 let) v souvislosti se sjednocováním západní a východní Evropy (integrace má být dokončena do roku 2000). Do té doby bude hlavní veřejnou snahou V. Havla udržet oba národy pohromadě v jednom státě. V rámci sjednocení pak obětuje československý stát a stane se tímto příkladem pro ostatní žádoucí státy evropským politikem. Program liberalizace poměrů v Evropě bude pod záminkou humanity apod. vyvolávat volný pohyb obyvatelstva a v jeho intencích dojde k částečnému osídlení pohraničí historických zemí potomky bývalých sudetských Němců. Rozpad současných JZD, nejasnost zákona o půdě a soukromém zemědělském podnikání spolu s nechutí a neochotou mladé generace k samostatnému podnikání v zemědělství způsobí, že země v těchto oblastech nebude obdělávána a stane se snadnou kořistí platby schopných a k práci ochotných cizinců. Slovensko pak bude destruováno menšinami maďarskými, ukrajinskými, rumunskými, židovskými. Z obou národů zůstanou malé etnické menšiny, enklávy bez jakéhokoli významu politického a hospodářského – stanou se mezinárodními Evropany.

O hospodářský a finanční průnik k moci se pokusí zasvěcené a dobře informované skupiny zbohatlíků z řad komunistů, Charty a OF, zejména pak do oblasti zábavního průmyslu, hotelů, cestovních kanceláří, hromadných sdělovacích prostředků. Budou zakládat soukromé společnosti, které postupně ovládnou uvedené oblasti působení a

Eldaniel - Czech elves database

zmonopolizují je. Jsou informováni o tom, že Československo bude především orientováno na cizinecký ruch a podle vzoru organizovaného zločinu na Západě budou chtít ovládnout s tím spojený servis: herny, prostituci, drogy, vydírání. V tomto smyslu se stanou součástí mezinárodních organizací s analogickým zaměřením, na nichž už celou řadu let participuje také sovětská KGB na Západě.

Řada vysoce exponovaných komunistů dá přednost anonymní finanční účasti na těchto podnicích, která jim však přesto zajistí dostatečnou moc. Taková perspektiva byla rovněž ze strany StB předložena řadě herců a zpěváků, když byli verbováni v roce 1989 k účasti na podpisových akcích proti režimu. Přesuny kapitálů byly už v této oblasti zřetelně detekovány. Participace na této nezjevné, neformální, ale faktické moci, je rovněž registrovanou motivací oddanosti celé řady funkcionářů OF.

Je velmi pravděpodobné, že registrace přibližně 35 tisíc občanů Československa u KGB v Moskvě (mimo jakoukoli evidenci v Československu v kartotékách StB či KSČ) souvisí právě s touto bází činnosti.

Průnik bude proveden prostřednictvím burzy a burzovních spekulací, činností mezinárodních odborných poradenských a konzultačních firem a kanceláří, soukromých rozhlasových a televizních vysílačů, soukromých tiskovin apod.

Veřejná moc viditelných úředníků a funkcionářů bude nahrazena neviditelnou a nekontrolovatelnou mocí pečlivě skrytých subjektů moci. Jejich působnost bude zaměřena na znemravnění veřejnosti, zejména pak mládeže, pod hesly svobody projevu a podnikání, jak odpovídá cíli snadno ovladatelné sjednocené Evropy.

Do této mocenské, neviditelné báze, budou vpuštěni pouze ti, kteří jsou členy příslušných rodinných klanů, lobby, skupin, organizací či mafií.

3.

Stav země

Všeobecná krize Československa je především krizí morální. Všechny ostatní krize se od ní odvozují. Počátky této krize neleží pouze v hranicích státu a nepočínají s komunistickou vládou. Osvícenectví, renesance, zprůmyslňování, ateismus, bolševismus i amerikanizace rozrušily původní lidskou pospolitost a vytvořily abstraktní společnost, v níž vládnou odlišné principy.

Pro každou reálnou politickou úvahu o hledání možných východisek je nutné vzít za základ hlavní zjištění analýzy: **československá občanská společnost je zcela rozvrácená. Češi přestávají být národem, protože jim chybí vůle být národem.** Ke konstrukci programu politické záchrany je však rovněž nutné chápat příčiny současného stavu.

Původní lidská pospolitost v našich zemích byla živým organismem, byly to vztahy organického soužití, vztahy přirozené, jejichž závaznost byla pociťována jako samozřejmost. V této pospolitosti vládla tradice, přirozená autorita, svornost a obecný mrav. Jejími základy byla pospolitost krve, domu, vesnice, místa, pospolitost ducha, stejný duchovní kult. Řízení a vedení v takové pospolitosti bylo nejčastěji vyjádřeno otcovstvím, na vyšší úrovni pak autoritou obecně uznávané převahy stáří, síly a moudrosti.

Eldariel - Czech elves databáse

Tato pospolitost však byla zničena a nahrazena společností. Společnost však není živý organismus, nýbrž mechanický agregát. Jednotlivci v ní nejsou spojeni organicky, ale vnějšně, mechanicky a účelově. Každý žije pro sebe a ve stavu napětí vůči ostatním. Vztahy mezi lidmi jsou vztahy mocenských subjektů a jako takové jsou organizovány a upravovány pravidly, konvencemi a zvláště právem podobně, jako vztahy válčících stran. Na rozdíl od pospolitosti, kde převládá domácí hospodářství a zemědělství, ve společnosti převládá obchod, průmysl a manipulace. Vůdcové společnosti jsou finančníci, průmyslníci a manažeři, funkci náboženských církví převzali ideologové, demagogové a organizátoři davů. Svého nejúplnějšího vyjádření dosahuje společnost ve velkoměstech. Československo nezůstalo samozřejmě tohoto všeobecného vývoje ušetřeno a i když se komunistická moc lišila od západních systémů, má s nimi v tomto smyslu (ve svých důsledcích) mnoho společného. **Francouzská revoluce znamenala začátek sekulárních masových hnutí, která si vytvořila heslo rovnosti, jež pak převzaly dvě největší totality 20. století: bolševismus a fašismus.** Nastalo století davů a demagogů. Projev vůle k rovnosti se změnil ve vůli po ničení. Nedbání elementárního faktu nerovnosti vedlo ke strukturální dezintegraci lidské společnosti. Pokrokářský optimismus rozhlodal všechny vazby a vedl k naprosté atomizaci lidí. Masová společnost konzumentů porušila hierarchii společenské struktury a přivedla k moci síly, o kterých každý prozíravý ví, že to jsou síly špatné a neschopné, totiž demagogy, byrokraty, korupčníky, hazardéry, gangsterské organizace, anonymní instance bez odpovědnosti, nahodilé většiny bez opravdového pověření.

Ze společnosti byla rafinovaně vyjmuta nezbytná složka jejího hodnotového systému – náboženství, které bylo vytlačeno ideologiemi.

Každá ideologie je scestná a vzbuzuje iluze, které jsou utopické. Připomínám to jako memento pro alternativu, učinit z demokracie, lidských práv a humanity oficiální ideologii československé vnitřní a zahraniční politiky. Stav současné masové společnosti na Východě i na Západě je dokladem zhroucení všech pokrokových a rovnostářských idejí a neměli bychom na to zapomínat především dnes, kdy máme ještě jakous takous šanci volby. Ideje pokroku všeho druhu už selhaly, i když si od nich svět tolik slibova a tolik jim věřil – a výsledkem je oblouzený, rozvrácený, zbloudilý svět.

Žijeme v době masových stran a společností – Československo, KSČ ani OF nejsou výjimkou. Složitý chod moderních států podporuje tendence k organizaci, specializaci a byrokracii, což jsou konstitutivní znaky masové spotřební společnosti. V takové společnosti (a Československo do této kategorie patří) vždycky vznikají totalitní tendence, které ji mohou zničit – ne jenom komunistické podzemí v současnosti. Po rozkladu tradiční společnosti a její aristokratické autoritativní elity vzrostl vliv davů, dominující mocenské skupiny jsou přístupné vlivům a tlakům davů a naopak dav je atomizován, rozptýlen, neorganizován a tudíž velmi způsobilý a vhodný pro manipulaci a mobilizaci k totalitnímu hnutí. Samotné OF je výrazem analogických jevů a jeho devítiměsíční vývoj nese neklamné stopy podpisu amerických analytiků CIA a analytiků KGB na jeho vznik a působnost. Je koncipováno schopnými znalci, kteří mu tak usnadnili vysokou flexibilitu a multivariantní možnosti vývoje.

V Československu se naprosto nedostává nezávislých skupin mezi rodinou a státem – to je další významný aspekt závěrů provedené analýzy. Masová spotřebitelská společnost však nemůže vytvořit demokracii a demokracie vylučuje masovou společnost –

Eldariel Czech elves database

je s ní neslučitelná. Toto dilema je skrytě obsažené a dovedně zamaskované v koncepci výkonu politické moci, jak je zaváděna zahraničními poradci presidenta republiky. Východisko, nasvědčující k převládajícímu náklonu k totalitě, je v akcentování významu hospodářských reforem (jak bylo vypracováno Milošem Zemanem pro program OF), což předznamenává preferenci atributů zesilování davových spotřebitelských tendencí ze strany OF.

To předznamenává rovněž politický náklon Havlova kabinetu a náznaky formace rekonstruovaného OF v povolebním období – tedy náklon akceptovat pokračování v zesilování masové společnosti spotřebitelů. Masová společnost spotřebitelů se vyznačuje převahou přímé akce a neorganizovaného hnutí, které překračuje rámec běžné legality klidných etap sociálního vývoje a ohrožuje a ruší demokratické institucní procedury (signál: forma útoku na dr. Bartončíka). Takto konstituované a opracované OF je způsobilé kdykoli podle potřeby zavést diktaturu. Protože masové hnutí, které může OF kdykoli vyvolat (jak to činila KSČ) popírá úctu k principům svobodné soutěže a veřejné diskuse jako základny pro kompromisní řešení konfliktních zájmů. Zejména dnešní OF, které je samo dílem takového hnutí (i když umele vyvolaného) by na to nemělo zapomínat, protože může být vrženo proti odborům a obětováno. Legalita volbou by ho nezachránila.

Sociální hodnotový systém minulosti, na který se dnešní vláda odvolává, kladl hlavní důraz na práci a povinnost a hodnocení spotřeby jako něčeho, co je odměnou za práci, co však v životě člověka nemá hrát rozhodující roli. Neomezená spotřeba byla výsadou vládnoucích skupin, pro většinu obyvatelstva se však pokládala za zhoubnou a byla ztotožňována s rozmařilostí a mravní degenerací. Dnes jsme však v situaci, kdy lidé naplňují obsah slova svoboda množstvím zboží, hltáním dojmů z cest, počtem pornografických časopisů, striptýzů, neomezenou homosexualitou, násilím – a vláda tuto tendenci podporuje.

Zdrojem spotřebitelského způsobu života, který zasáhl Evropu amerikanizací po 2. světové válce a komunismem o 20 let později, je především depreciace budoucnosti, vyvolaná možností zničení světa v kterékoli chvíli, pocitem jedincovy naprosté bezmocnosti proti tomu i proti úplné manipulaci s jeho vědomím, dále rozvojem techniky, který umožnil masovou výrobu pro masovou spotřebu. Život potom dostal ve své hodnotové a postojové tendenci tento pohyb: lidé začali soudit, že pracovat je třeba tak, aby člověk co nejdříve, už v mládí, mohl užívat ovoce svého úsilí a není nutné se příliš starat o budoucnost, protože je nejistá a starý člověk už nemůže vychutnat všechny požitky, které trh života nabízí. Pokud jde o potomstvo, má se řídit stejnými pravidly. Pod vlivem tohoto životního kréda obyvatelstvo Československa silně zdegenerovalo.

Jasně konturované ideje a mravní normy ztratily na významu, rozšířil se morální a sexuální liberalismus, na významu a oblibě získaly viditelné a hmotné hodnoty, jako je oblečení, dobré jídlo a pití, osobní vůz, chata, kvalitní bydlení, cestování, sexuální život. Komunisté pochopili tento trend a navíc nabídli obyvatelstvu možnost krást, lhát, udávat, pomlouvat – beztrestně. Za to získali lhostejnost obyvatelstva, které se s jejich vládou smířilo a přestalo je obtěžovat. Proto prakticky neexistoval odpor proti komunistické vládě.

Spotřebitelský trend životního stylu se však setkává s faktem, že spotřebních statků, které přitahují zájem a aspirace lidí, není tolik, aby mohly být uspokojeny žádosti či potřeby všech. Spotřebitelskost není zdaleka ještě pro každého každodenní skuteč-

Elgariel - Czech elves database

ností, její univerzálnost není v oblasti reality, ale především v oblasti chtění, aspirací, přání a hodnocení. Tento fakt ve svých důsledcích znamená, že věci, které jsou předmětem spotřebitelského usilování, si udržují svůj kurz i proto, že nejsou každému přístupné. Je velmi pravděpodobné, že aspirační hodnota japonského osobního auta ve stupnici společenského oceňování by okamžitě poklesla, kdyby jej vlastnil každý. Stav, kdy je množství žádaného zboží menší než množství lidí, kteří po něm touží, je stavem boje a soutěže, který se projevuje hledáním nejvýhodnějších, nejefektivnějších a nejrychlejších cest k dosažení vzývaných hodnot.

Proto také současná masová, průmyslová společnost, je společností výkonovou. Její princip zvyšování životního standardu je ve své realizaci podmíněn výkonným věděním, které se stalo náhradou vzdělání, nenahraditelným výrobním prostředkem a podstatným stavebním principem takové společnosti. Pouze tímto výkonným vzděláním a věděním je možné dosáhnout iluze pokroku. Výkonové vědění je však vlastnictvím dominantních společenských skupin a všechno, co je zahrnováno pod pojem pokroku, je jimi neseno. Tyto dominantní mocenské skupiny jsou držiteli špičkových pozic, do nichž se dostaly na základě výběru orientovaného v podstatě na osobní výkonové vědění a které mají díky svým pozicím a rolím moc nebo vliv bezprostředně přispívat k udržení nebo změně sociální struktury a norem, které jsou jejím nositelem, nebo které na základě prestiže mohou hrát vzorovou roli, jimiž udržují a určují normativně chování jiných lidí.

Zachování komunistů v těchto pozicích jednoznačně určuje politickou tendenci, sledovanou Havlem a OF. Masová průmyslová a spotřebitelská společnost je hierarchicky členěna podle výkonové kvalifikace – společnost Československa je konstituována stejně a tento fakt nelze přehlédnout či ignorovat při posuzování motivace Havlova kabinetu. Podíl a význam vlastní práce rozhoduje o statutu a pozicích. Špičkové pozice zaujímají ti, kteří mají nejlepší výkon uznávaný skupinou – a to jsou právě dominující mocenské skupiny, které se obvykle samovolně prohlašují elitou (Charta 77, OF). Důležité je, aby výkon byl skupinou uznáván. Pouze výkon doprovázený úspěchem opravňuje k zařazení mezi mocenskou špičku. Teprve úspěch činí kvalifikaci relevantní pro tvorbu dominantní mocenské skupiny: tyto dominantní skupiny nejsou omezeny na politickou oblast, ale působí i ve všech ostatních sférách, zvláště zábavního průmyslu. Takováto masová průmyslová společnost konzumentu je životně závislá na stupňování produktivity, a proto v ní stále větší význam získává výkonová autorita (proto president a jeho poradci neustále při každé příležitosti prezentují svoje pracovní zatížení). Představitelé výkonové autority pak nutně usměrňují chod společnosti, které svou činností vtiskují tvářnost. V zájmu úplné realizace konzumní společnosti jako výkonové je odbourání všech determinantů vzestupu mimo rámec výkonového principu. Žádný úspěch však nespočívá pouze na odborném výkonu. Úspěch se často zahaluje tím, že ideologicky legitimuje sebe jako výkonovou zdatnost (presidentská kancelář, vláda, parlament).

Dnešní československou spotřebitelskou společnost charakterizuje především snížení kdysi převažujícího podílu rodiny na zespolečenštění jednotlivce. Tuto funkci do značné míry převzala škola, ubytovna, reklama, televize a vrstevníci. Novodobou společnost vyznačuje hojnost styků, jejich rozdrobení a odosobnění, osamocení jednotlivce uprostřed množství. Vznikla otupělost k přemíře dojmů, peněžní hospodářství vede k uniformitě spotřeby, zdůrazňuje se výkonnost, která vede k vykořisťování. Člo-

Eldaniel - Czech elves database

věk tak nabývá svobody úděsnější než otroctví, vedoucí ke splynutí s něčím větším a mocnějším.

V takto koncipované společnosti je nejvýznačnější tendencí stálý rozvoj byrokracie. Členové této byrokracie mají nejvýraznější problémy: rozpory mezi povinností a osobními zájmy, nutnost družnosti a sebeovládání, vytváření klik a mafií, potřeba ztotožňování se s cíli úřadu či podniku, pocit bezmocnosti. Taková byrokracie vyvolává oddělování cílů od prostředků, což má za následek oddělování normativní, které se projevuje jako dezintegrace a rozklad hierarchie jakýchkoli hodnot. Vzrůstající specializace masové společnosti produkuje veliké množství hodnot navzájem nespjatých, nesouvislých. Úpadek autority církví je jen jedním článkem trendu, k němuž patří pokles prestiže patriarchální rodiny, ztráta identity osobnosti a oslabení její autonomie.

Převládá člověk řízený z vnějšku, podřízený úplné manipulaci. Člověk, naprosto způsobilý přijmout jakoukoli diktaturu a zcela neschopný jednání podle vlastní úvahy a s odpovědností za ni. Člověk, neschopný samostatného života v demokracii, pokud jí nebude rozumět jako pouhému heslu, vyhlašovanému k vytržení davu.

Ekvivalentem přebytku hodnot, produkovaných takovou konzumní společností, je obtížnost volby a výběru: masový člověk je v postavení malého dítěte v obrovském hračkářství: všechno ho přitahuje, ale všechno si koupit nemůže a když už se pro něco rozhodne, ví, že ho to nebude dlouho bavit. Je indiferentní ke všemu specifickému.

Je evidentní, že v Československu tento typ lidí převládá a mělo-li by se stát cílem jeho zdokonalování v těchto jeho vlastnostech, pak je demagogií deklarovat demokracii, humanitu a lidská práva, protože takové ideje jsou s takovýmito lidmi neuskutečnitelné. Davy takových lidí budou dnes zbožňovat Václava Havla se stejnou samozřejmostí, jako zítra v milionech budou požadovat jeho veřejnou popravu.

Destrukce člověkova vztahu k transcendenci je paralelou rozkladu jeho vztahu k ostatním lidem. Dnešní lidé jsou blíže primitivnímu modlářskému kmeni než náboženské kultuře středověku. Kromě regresek k modlářskému pojetí boha vnikly do náboženství představy podstatných rysů současné konzumní společnosti. Konzumní člověk, přeměněný ve zboží a prožívající svou životní energii jako investici, která je mu prostředkem k dosažení co největšího zisku se zřetelem k jeho postavení a k situaci na trhu osobností, si přeměnil víru v Boha v psychologický nástroj lepšího přizpůsobení pro konkurenční zápas, v prostředek ke zvýšení schopnosti dosáhnout úspěchu. Stejně tak si sympatie k ostatním přeměnil v neosobní slušnost a Boha změnil v generálního ředitele akciové společnosti světa.

Organizovaná transformace politických a komerčních potřeb v potřeby individuálního člověka vnitřně utlačuje a tak oživuje tradiční náboženské víry. Tato vnitřní identifikace, která je ideologickým protějškem eliminace opozice antagonistických zájmů a skupin, které spotřebitelská společnost považuje za svou největší vymoženost, vede k omezení vnitřní dimenze ducha. To všechno je důsledkem totálního přízemního empirismu v práci s pojmovým aparátem, který je metodologickou legitimací duševního zmatku dnešních intelektuálů.

Zmasovění poslechu rozhlasu, televize a četby tisku usnadňuje společenské a politické změny. Obecenstvo jejich produkci přijímá, přitakává jím uznaným hodnotám a nerozrušuje-li ho upoutáváním pozornosti na hlubokou problema-

Eldariel - Czech elves database

tiku bohatého vnitřního života člověka, je spokojeno. Intelektuál stále řeší dilema: služba v byrokratickém stroji nebo úsilí o uskutečnění vlastních ideálů za cenu osobní oběti.

Z potřeby zničení hodnot se davová spotřebitelská kultura neopírá o abstrakce, ale o hvězdy: operuje s hrdiny, kteří jsou symbolem společenských hodnot a de facto ekvivalenty antických bohů. Tento aspekt byl příčinou neobyčejně rychlé ztráty prestiže Charty 77 a OF a jejich někdejší popularity.

Zmatení a destrukce hodnot nutí mladou generaci k přizpůsobení, které se projevuje cynismem, soustředěním se na úzký obor, jehož ovládnutí skýtá záruku úspěchu, a zanedbáním všeho ostatního. Část mládeže pohrdá konvencí a úctyhodným životem, má nechuť k životnímu soutěžení a pohrdá životním stylem svých rodičů. Jejich vzpoura proti rodičům je přivedla do opozice režimu, vrhla je do ulic a motivovala jejich jednání v minulém roce.

Kult umění je podporován, protože má schopnost vytvářet mýty – proto president dramatik a invaze zpěváků a herců do vlád a parlamentů. Film, televize, poskytují hotové modely vyjadřování citů a postojů a tím ovlivňují myšlení a chování lidí. Proto všichni generální ředitelé televize, rozhlasu a filmu jsou (bývalí?) komunisté. Zábavní průmysl spotřebitelské kultury může vyrábět pouze výrobky sériové a s krátkou životností – včetně popularity prominentů. Sériovost obsahu je charakteristickou vlastností masové spotřebitelské kultury: umožňuje masový odběr a masovou spotřebu, vytváří návyky a zájmovou orientaci. Preference takového pojetí kultury presidentem může odrazovat. **Taková kultura, zejména pak televizní, ve srovnání s tradiční kulturou, zvětšuje vizuální formy exprese a vytváří kulturu obrazů. Její konzumenti soudí, že účast na kultuře se zakládá na znělédnutí a jsou přesvědčeni, že pro porozumění obsahu stačí krátký pohled. Čím se ztrácí schopnost kontemplace, koncentrace a uvažování.** Pohled na film nebo na televizi není spojen s vlastní úvahou, jako kupř. u knihy, plastiky nebo hudby, a vzniká primitivní, infantilní vztah ke světu. **Tento moment vede ke zmenšení role psaného slova, ke krizi knihy. Občanský spotřebitelský dav státu se zřejmě cítí lépe pod tlakem autority než ve svobodné liberální demokracii, protože neví, co si s takovou svobodou počít,** zvláště, když je spojena s neutěšenou hospodářskou situací, protože jsou to velké děti, infantilní dospělí, kteří chtějí, aby se o ně někdo staral. V liberální demokracii však mají pocit, že se o ně nikdo nestará. **Svoboda se jim stává břemenem a touží po silné ruce někoho, kdo by o ně pečoval a převzal za ně veškerou odpovědnost.** Dávají přednost hospodářské a spotřebitelské zabezpečenosti před politickou svobodou. Nejsou schopni autonomní morálky – jejich morálka je vysloveně heteronomní a spočívá víceméně na autoritě: řídí se tím, co je jim shora jako mravní povinnost uloženo, nejsou však schopni určit, co má být touto mravní povinností. Konvenuje jim moc, nikoli právo – právu se podrobují jen proto, že je spojeno s mocí. Této moci se čs. spotřebitelská masa koří tím více, čím je energičtější, a projevuje vůči ní masochistické postoje. Jakýkoli vládce je pro ně nositelem numinosního hodnotového zážitku a ten není možný bez momentu tremenda.

Podobný postoj zachovává čs. spotřebitelský dav i ve vztahu k politickým ideologiím. Jejich náboženský instinkt se projeví i tehdy, když se odkloní od náboženství. Kterákoli politická ideologie či státní ideologická dogmatika, mohou mít v Československu úspěch jedině tehdy, stanou-li se samy sekularizovaným náboženstvím. Spo-

Eldariel - Czech elves database

třebitelská veřejnost od nich vyžaduje jednoznačnost, kategoričnost, dogmatičnost a samospasitelnost. Filosofická kritičnost, skepse a relativnost je tomuto davu naprosto cizí.

Takový dav, v nějž se změnila čs. společnost, nemůže být nositelem hospodářského, politického a kulturního života, protože je v podstatě pasivní, netvořivý a neplnohodnotný. Může sehrát kladnou funkci jen v takovém systému, který respektuje tuto jeho bytostnou přirozenost a buduje sám sebe na určitých konstituantách. Existuje zřetelné nebezpečí, že těchto vlastností bude bez nápravy použito k vytvoření nové organizace s výrazně totalitními sklony, kupř. v rámci OF.

Neuvědomovat si tento stav československého obyvatelstva a nezařídit se podle toho, se rovná politické sebevraždě. Tato občanská veřejnost je nyní jako celek i jako jednotlivci, depersonalizována. Výsledkem je jakýsi nový druh poddanství, jemuž obyvatelstvo uvyklo a je způsobilé jakémukoli aktivnímu přizpůsobování se. Podřizuje se jakékoli reklamě a propagandě, která je součástí politické manipulace, exploatuje různé instinkty a postoje, zakořeněné ve vědomí tohoto davu, a proto se výkon vnitřní moci bez ní nemůže obejít. **Dvě generace vyprodukované padesáti léty diktatur uvykly poslouchat a dokonce se aktivně ztotožňovat s příkazy režimu, ztotožňovat se s každým režimem a pracovat tak na svém podřízení. Lidé už akceptovali, že všechna závažná politická rozhodnutí, kterými se vládcí mocenská skupina (kterákoli) podjímá moci, jsou vynášena a prováděna arbitrážně, samovolně, bez nejmenší kontroly ze strany veřejnosti, a že se k tomu výhradně používá prostředků dominace a manipulace. I když propaganda není vždycky přijímána afirmativně a někdy se střetává s výsměchem a ironií či lidovým vtipem, nemůže tento typ reakce rozložit perfektně vypracovaný systém dominace a manipulace, který se beze změny používá dosud.** Tento systém je příliš účinný, než aby jej mohl dav účinně kontrolovat či korigovat vyzkoušenými prostředky protipůsobení. **Naprostá okupace všech prostředků masové komunikace umožňuje denně napájet občana státním vědomím, které ta která skupina manipulátorů pokládá za funkční, zglajchšaltovat jeho myšlení.** Komunistická oligarchie se v minulosti orientovala spíše na predominaci než na výkon, a to ji přeměnilo ve strnulou a uzavřenou. Tato skupina lidí byla k moci vynesena masami a pak si je prostřednictvím totální centralizované organizace společenského života podrobila a ujařmila je. Vyšší byrokracie v jejích službách, která dodnes zůstala nedotčena, se nestřídala tak často jako jiné mocenské skupiny a získala díky své stabilitě před ostatními předstih a ovlivňuje dosud stále tvorbu politické vůle. Domněnka, že proces tvorby politické vůle se uskutečňuje zdola nahoru je iluzí, o jejímž primitivismu už snad v Československu nikdo nepochybuje. Lidé v konzumní společnosti nejsou schopni tvořit politickou vůli bez pomoci sociálně a politicky aktivních menšin. Demokracie v davové konzumní společnosti předpokládá pevné vedení, dobře fungující systém, což jsou v podstatě podmínky nesplnitelné. V každé demokracii všude na světě vládne mocná menšina nad širokou občanskou veřejností a v existenci těchto mocenských menšin tkví faktické nemožnosti demokracie. Pojem demokracie je už jen politickým propagandistickým heslem, demagogickou formulkou či derivací. Klasická demokracie západního typu přestala plnit svou funkci a je stále méně schopna integrovat společnost svými metodami politického řízení a vedení. Její osud nyní závisí na tom, zdali si dokáže vytvořit vůdcovské vrstvy, jež by odpovídaly její podstatě. Nepodaří-li se to, pak se velmi pravděpodobně neubrání náporu něk-

Elgariel - Czech elves database

teré modifikace totality. Prvořadou krizí obyvatelstva Československa je krize mravní a krize postojů. Prosté napodobování západních systémů v sobě skrývá nebezpečí vtažení země do dalších krizí, které se projevují v celé Evropě a odsunují ji na periferii světa.

Dynamika změn vztahů mezi lidmi nejen v Československu, zůstane-li neřízena, člověka zničí. Bude-li řízena, zničí jeho individualitu a všechny hodnoty, které dosud ve svých dějinách vytvořil. Napětí mezi těmito dvěma alternativami, mezi zkázou v jedné či druhé formě, se stává měřítkem, jímž je odměřována budoucnost.

4.

Obecné podmínky

Od počátku 20. století nastala doba konce všeho nemělnitelného a posvátného a začala dobu relativismu bez hranic, doba zmechanizování života, doba manipulátorů a spotřebního davového člověka. Ideologové všeho druhu, utopisté a revolucionáři neposkytují už žádnou naději, protože jejich království pravdy na zemi a věčného vysvobození ve svobodě, byly vždycky neuskutečnitelné. Všichni byli obětí vlastní neznalosti hranic možného.

Mezinárodní finančníci, profesionální političtí hráči a relativističtí manipulátoři naproti tomu vytvořili skutečnosti, které v mnohém předstihly sny utopistů. Jejich produkty jsou velkoměsta, organizátoři davů a jejich smýšlení, náhrada života spotřebitelstvím a světové sjednocení. To všechno nemuselo být předem plánováno, předvídáno ani proklamováno, nemuselo to být do důsledků součástí žádných idejí, postupné aproximace k tomuto stavu byly více méně dílem náhodilostí, dovedně využitých. Neplánovanost vědeckých a technických vynálezů vytvořila technologické prostředí, které rozdělilo radikálně život člověka na specifické funkce, jež jsou měřeny a řízeny. Život se rozbil do útržků. Lidé žijí každý útržek samostatně a nemohou je spojit v celek, který by dával nějaký smysl. Člověk žije různé životy v jednotlivých episodách a má je zpřeházené. Žije jednu episodu a na ty ostatní nedokáže zapomenout, nemůže se jich zbavit. Když to nejméně chce, vynoří se a stojí nesmiřitelně proti sobě. Části jsou jasné, ale celek je mlhavý a nepochopitelný. Není jasné, zdali rozum člověka osvobozuje, nebo zdali činí nesčetné inovace samu strukturu společnosti ještě nejasnější a záhadnější. Je však stále zřejmější, že člověk, manipulátor, byrokrat či vědec, ztrácí svou intelektuální vládu nad skutečností.

Tento relativistický stav vytváří mezi lidmi a lidskými hodnotami, k nimž dospívali celá tisíciletí, nové prostředí, v němž všechna předcházející přesvědčení, světská i náboženská, jsou zpochybněna. Už druhá polovina 19. století naznačovala krizi všech idejí, demokracie, náboženství i politiky.

Demokracie stojí tváří v tvář vysoce technologickému světu, v němž je společnost nedemokraticky rozdělena na vysoce kvalifikované a vysoce nekvalifikované sektory a lidi. Vzniká otázka, zda bude vládnout technologická mocenská skupina. Náboženství a filosofie prožívají svou vlastní krizi. Jakmile lze jednou vnější prostředí pochopit, člověk už nepotřebuje útěchu vymyšlených demiurgů. Avšak v tomto novém postoji musí člověk čelit trapné skutečnosti, že při poznání různých aspektů společnosti se

Elbariel-Czech elves database

společnost jako celek zdá být nevysvětlitelná. Kromě toho musí člověk převzít novou odpovědnost za svůj svět, v němž už není vhodného nadpřirozena, na které by svaloval vinu za své neštěstí.

Technologie je ve své podstatě sociální povahy a sociální krize se často odrážejí v literatuře, která citlivě reaguje, než v číslech, vykazujících výrobu a spotřebu zboží. Vzpoura, pochybnosti, odcizení a dekadence patří dnes k dominantním literárním a uměleckým tématům. O všem lze pochybovat a zdá se, jako by se lidstvu hnusil jeho vlastní vývoj. Všechno myšlení končí v nejistotě a zmatku a taková je celá dnešní nálada.

Bolševismus už nemá žádný význam a kapitalismus spěje ke svému konci vlastní dekadencí, protože jeho ekonomie ničí jeho vlastní civilizaci a osobnost jednotlivého člověka. Převzetí takového vzoru by nemělo být programovým cílem, zejména pak ne dominantním programovým cílem. Klasické pojetí kapitalismu kombinovalo zvláštní etiku s výrobním systémem: soutěžící jednotlivec se svým absolutním právem na soukromé vlastnictví sloužil druhým lidem tím, že šel za vlastním prospěchem. To byl volný trh, tj. neviditelná ruka určující ceny, přidělující peníze a výrobní prostředky tam, kde jich bylo možné nejlépe využít, atd., což usměrňovalo každou antagonistickou osobní chamtivost ke společnému dobru. V takové situaci je vydělávání peněz ctností, protože podporuje individualistické snahy, inovace a bohatství společnosti. Toto svobodné soutěžení však svými vlastními hluboko zakořeněnými tendencemi téměř zničilo samo sebe. Vedlo k soukromé kolektivizaci ekonomie a k velkému nahromadění bohatství několika málo lidí a tomu odpovídající koncentraci ekonomické moci v rukách lidí, kteří často nejsou majiteli, nýbrž jen správci a manažery investovaných kapitálů, jež spravují podle vlastního dobrozdání s cílem zvětšit zisk. Dekadence se projevuje právě v této koncentraci a kolektivizaci, z níž vyplývá možnost diktovat ceny spíše než reagovat na zákon nabídky a poptávky, využití zisků a plánovacích technik, stratifikace vynalézavosti a odstranění rizika na peněžním trhu. Tato kolektivizace vede ke krizi odpovědnosti – vzniká otázka, zda je manažer odpovědný pasivnímu akcionáři nebo veřejnosti.

Tento západní hospodářský vzor byl tradičně identifikován s úsilím dosáhnout okamžitého peněžního zisku. Poněvadž se však korporační podnik rozvíjel po dlouhou dobu své činnosti, jeho moc už není osobní, nýbrž kolektivní a zástupná. Tak existuje možnost, že při dlouhodobém plánování budou korporace ochotny svou politiku integrovat s politikou státu. Protože korporace spěje k byrokratickému kolektivistickému řádu, který není kapitalistický ani socialistický, vzniká nová filosofie a metoda řízení.

Dekadence chudiny spočívá v její neschopnosti snesitelně vládnout sobě samé. Vlastnosti a city, které u ní vyvstanou ve dnech vášnivých a spontánních povstání, jako solidarita, loajalita apod., se zinstitucionalizují a zbyrokratizují, jejich vedoucí skupina se změní v cíl sobě samé a utlačení zůstanou předmětem historie, nejnižší figurou ve hře. Protože dekadence chudiny otupila své dřívější ostří a dekadence kapitalismu se změnila v korporační kapitalismus, skončila pojetí socialismu a kapitalismu z 19. století jako utopie. Tradiční sociální kategorie se staly anachronismem. Nynější problémy mají co dělat s kvalitou života a k ní nemají ideologové minulých dob co říci. V masové spotřebitelské společnosti však chybí dynamika, impuls pohybu vývoje, chybí vnitřní opozice. Možná, že ji jednou vytvoří vzdělaní i nevzdělaní lidé, kteří se v takovém světě ocitnou mimo konzumní hru.

Elfariel - Czech elves database

Když Bůh zemřel, člověk, který ho měl nahradit, se znechutil sám sobě. Z toho pak vznikla krize víry a nevíry, která způsobila duchovní prázdnotu 20. století. Člověk se začal bát své vlastní moci. Ve vakuu této krize je nebezpečí, že se může zrodit uměle zkonstruovaná fanatická pseudovíra. V rozkladu světa má člověk možnost vytvořit svět nový, uvědomí-li si skutečnou dynamiku tohoto světa.

Technicky je možná podstatná redukce práce a tím i úsilí o obstarávání živobytí, avšak takové osvobození bude nejen zdrojem nové spirituální krize. Bez práce a s ní spojeného přinucení se může společnost rozpadnout. Práce symbolizuje boj člověka o přežití, přičemž velká většina lidí nemá možnost vybrat si ten druh práce, o který by měla největší zájem, ale nadbytek může tuto situaci změnit. Taková alternativa se však může zvrhnout v chaotickou situaci, kdyby byl odstraněn vliv nutné práce, přinášející vystřízlivění. Takové změny mohou člověka zničit. Volnost vzniklá z nadbytku vzbudí v člověku vrozenou schopnost destrukce tím, že ho zbaví nutnosti pracovat.

Buď si tedy člověk zvolí novou společnost, anebo si nová společnost zvolí jeho a zničí jej. Náhodné změny se už staly mocným plánovacím faktorem a nebude-li jiného, moderní technologie bude sledovat svůj vlastní podvědomý plán. Umožní vznik celostátního ekonomického plánování, které povede k totalitě a vytvoří tupou, na nic nereagující mocnou byrokracii. Plánovaná ekonomie použije spotřebitelského trhu a cenového systému jako způsobu k určování vkusu veřejnosti. Tyto tendence se už zcela zřetelně projevují v koncepci hospodářské reformy, jejímiž autory jsou osvědčení komunisté.

Člověk byl schopen ovládnout přírodu, ale není schopen ovládnout sám sebe. Je otázkou, může-li změnit racionalitu svého výrobního procesu v racionalitu lidskou. Vývoj spěje k vytvoření velmi tenké vrstvy mocných a ohromné odcizené masy. Odcizení, cizota, se už dnes projevují jako stav osamocení, odloučenosti a boje, stav plodící starosti o prosazení a upevnění své existence ve společnosti. Je to stav nespolehající na nic, stav vůle po majetku a moci. Postupná racionalizace světa provokuje otázku, nestává-li se politika anachronickou iracionální perverzí uvnitř trendů narůstajících pravidelností, schematizace a technizace.

Eldaniel - Czech elves database

III.

LIMITY MOŽNOSTÍ

Faktická světová moc je neviditelná a projevuje se řízením oběhu peněz a finančními operacemi, které pak dávají výraz politice. Světovým rozměrem této působnosti jsou určeny hranice a možnosti každého odporu proti směru, jímž je řízen osud lidstva a jednotlivých států. Komunismus i kapitalismus vytvořily konzumní společnost, která je řízena výlučně regulací oběživa. Na této bázi bude probíhat každý proces, který na sebe může vzít jakoukoli zprostředkovací podobu. Důsledkem je odlidštění.

Vliv peněz, jako prostředku ovládání lidí, změnil vztahy lidí mezi sebou a vztahy jedince ke společnosti. Dovršenou formou abstrakce společnosti a atomizace dnešních jednotlivců je peněžní forma směnné hodnoty, peníze, jak v kapitálové tak i úrokové podobě.

Peníze se staly nejpevnějším poutem mezi lidmi a podstatou jejich nejreálnější pospolitosti a nestrpí žádnou jinou, jež by stála nad nimi. Peníze, to je žárlivý Bůh Izraele, který nestrpí vedle sebe žádného jiného Boha. Peníze degradují všechny lidské bohy a mění je ve zboží. Peníze se staly hodnotou všech věcí, hodnotou, která se ustavila sama pro sebe. Staly se universálním prostředkem veškeré moci, která je v dnešní době uplatňována. Jejich ovládání je spolehlivě anonymní a prostřednictvím této anonymity je spolehlivě anonymní i moc jimi vykonávaná. Peníze zbavily celý lidský svět a přírodu jejich přirozené hodnoty. Staly se odcizenou podstatou lidského jsoucna a tato cizí podstata člověka ovládá a člověk se jí koří. Zatímco politika je zdánlivě nadřazena peněžní moci, ve skutečnosti se stala její nevolnicí. Moc peněz je despotická, osudový extrakt, který se stal všeobecným katanem, vypovídajícím válku celému lidskému pokolení. A přece je to v podstatě zvnějšněná mohoucnost lidstva, jeho odcizená a na pospas se vydávající rodová podstata.

V penězích nabývá všechno zboží svého odcizení a zároveň však jediného adekvátního bytí. Zboží, univerzální cíl současné politické konzumní společnosti, se totiž stává zbožím jen všestranným zcizováním – směnou. Tuto schopnost či tuto potřebu všestranného zcizování neustále zdokonaluje a rozvíjí, neboť je to její základní existenční projev. Peníze jsou vrcholným uspokojením této potřeby. Protože představují odcizenou podobu všeho ostatního zboží, čili produkt jejich všeobecného zcizování, jsou absolutně zcizitelným zbožím. Proces oddělování směnné hodnoty od hodnoty užitečné, je současně věcným výrazem procesu oddělování společnosti od jednotlivých individuí, jehož výsledkem je prázdná abstrakce společnosti na jedné straně a masa izolovaných, navzájem nerozlišitelných individuí na straně druhé. Tato reálná abstrakce od všeho lidského je nejhlubší výraz nelidské podstaty této politické činnosti.

Volba tohoto způsobu světovou politickou mocí trhla samozřejmě k nápodobě všechny, kdo se světové politiky zúčastňují. Finanční politika se stala univerzálním prostředkem boje o světovou moc a současně i prostředkem boje proti ní.

Všechny lidské vztahy se přetvářejí v kvantitativní atribut mrtvých věcí. Každé nové určení rozvíjejícího se systému (celku) hodnoty je novým abstrahováním od dalších kvalit. Proces jeho konkretizace je procesem zabstraktňování člověka – stejně, jako proces subjektivizace hodnoty je procesem objektivizace člověka (stává se objektem působení svých vlastních výtvorů).

Výrobce zboží vyrábí věci, které nemají pro něho samého bezprostřední hodnotu, ale mají užitnou hodnotu pro jiné. Pro výrobce mají jen tu užitnou hodnotu, že jsou nositelem směnné hodnoty a tak prostředkem směny. V důsledku toho je majitel zboží nucen samotnou povahou svých výrobků, zbožím, zcizit je za jiné zboží, jehož užitnou hodnotu potřebuje. Vůbec všechna zboží mají tu vlastnost, že nemají užitnou hodnotu pro své majitele a mají užitnou hodnotu pro své nemajitele. Musí proto přecházet z ruky do ruky, vstupovat do směny, kde se teprve vztahují k sobě jako hodnoty a jako hodnoty se také realizují. Forma peněz je jen odrazem vztahů všeho ostatního zboží, který utkvěl na daném zboží. Peníze se stávají směnným prostředkem zboží, charakterizujícím procesem oběhu, tj. oběživem. Tato zprostředkující funkce peněz je životně důležitá, lokajská a dohazovačská. Vznikají dvě protikladné navzájem se doplňující metamorfózy: přeměna zboží v peníze a zpětná přeměna peněz ve zboží, tj. prodej a koupě. Oddělení koupě od prodeje rozkládá původní prostou výměnu. Nikdo nemusí kupovat bezprostředně po tom, co prodal. Může peníze podržet a čekat na výhodnější

Elgariel - Czech elves database

příležitost. Kromě toho nemusí čekat na místě. Může se s penězi v kapse vydat do světa hledat jiné trhy, které lépe uspokojí jeho potřeby a pravděpodobně vyvinou nové. Tento charakter rozvinuté peněžní směny a její rozšíření znamená definitivní přetržení pupeční šňůry, která poutá individua k přirozeně vzniklé pospolitosti a likvidaci bezprostředního vztahu člověka a přírody. Na místo izolovaného, místního, primitivního vývoje s jeho omezeným lokálním individuem nastupují (s rozšiřováním trhu na světový trh) světové dějiny, kterým odpovídá světodějná existence individuí, jakási empiricky univerzální individua. Osvobození každého jednotlivého individua se uskutečňuje tou měrou, nakolik se dějiny mění v dějiny světové.

Oběh je nepřetržitý pohyb zboží, ale pokaždé jiného zboží. Každé zboží se pohne jen jednou, pak zaniká, naplňuje své poslání. V dalším pohybu pokračuje nikoli jako totéž zboží, nýbrž ve svém zrušeném jsoucnu, tj. jako jiné zboží – jako zlato.

Oběh tedy představuje jednotu nepřetržitosti a přetržitosti, přičemž jeho trvání, jeho nepřetržitost připadá zcela penězům. Změna formy zboží se jeví jako přemístění peněz. Peníze uvádějí zboží do pohybu tím, že realizují jejich ceny, že vůbec celý pohyb vychází od peněz, kdežto zboží jsou nehybná. Peníze tu představují božstvo v jeho absolutní neomezenosti a všudypřítomnosti, v teistické podobě. Jejich zlatý háv způsobuje, že se jim klanějí i nevěřící.

Hodnota zlata a peněz není jejich vlastní hodnotou, nýbrž hodnotou celého světa zboží, kterou pouze představují tím, že jim dávají cenu. V této podobě existují jen jako myšlená hodnota, jako ideální forma, existující jen v představě. Zatímco zlato se stává ideálními penězi neboli měrou hodnoty proto, že všechna zboží jím měřila své hodnoty a tak je činila pomyslnými protiklady své užitečné hodnoty, podobou své hodnoty, stává se reálným i penězi v důsledku toho, že je zboží při svém všestranném zcizování činí skutečně odcizenou čili přeměněnou formou své užitné hodnoty, a tedy skutečnou podobou své hodnoty. Zrada peněz, jejich výlučné postavení, spočívá tedy v tom, že zatímco zboží se vzdávají penězům cele, zachovávají si peníze své soukromí, chovají se zdrženlivě. Zboží se zřekla své obecnosti, kdežto peníze se nezřekly své zvláštnosti. Peníze, které byly dříve pomíjivým bytím, stávají se nyní jejím absolutním bytím, proti čemuž se jednotlivá zboží jeví jako pouhé zdání, jako jejich odlesk. Z pouhého prostředku se staly peníze samoúčelem, ze svého pohybu učinily obsah směnného procesu a tento tudíž pouhou formou. V penězích mizí veškeré rozdíly, veškerá individualita. Avšak tím, že odcizují veškerou individualitu, stávají se samy jediným, výlučným individuem. Peníze jsou absolutním zbožím, absolutní jsoucností hodnoty. Zatímco každé zboží je pomíjivé, konečné, peníze jsou věčným, nekonečným, nepomíjivým jsoucnem hodnoty. Hodnota je tu adekvátní svému pojmu. Zboží se ukázalo pro peníze pouhým rozlišovacím momentem, pouhým dočasným odcizením vědomí. Co je Bůh pro teoretický svět, to jsou peníze pro praktický život převráceného světa: odcizená mohoucnost lidstva, jeho zašantročená životní činnost.

Peníze pomáhají zprostředkovat výměnu látek mezi člověkem a přírodou, mezi člověkem a člověkem tím, že umožňují vzájemnou výměnu činností. Tak se postupně staly peníze univerzálním zprostředkovatelem, prostředníkem vůbec. Místo aby člověk byl sám prostředníkem člověka. V této podobě se stávají skutečným božstvem, neboť jsou skutečnou mocí nad tím, co zprostředkují. Jejich kult se převrátil v samoúčel. Předměty, odloučené od tohoto prostředníka, ztrácejí hodnotu. Nikoli on je odleskem světa zboží, nýbrž svět zboží je jeho odleskem. To se pak zcela zvláště opakuje a pro-

Elgariel - Czech elves database

kazuje v penězích jako kapitálu, je-li kapitál použit k politickému a duchovnímu ovládání lidí. Do té doby zprostředkovávaly věci a tím i lidi, nikoli však samy sebe. Nyní jsou absolutním zprostředkováním v sobě samých, cílem sobě samých, tedy samoúčelem. Veškerý zprostředkující pohyb k tomu výsledku beze stopy mizí: peníze plodí peníze, vystačí si samy a jejich původní poslání je zcela zapomenuto. To je největší vítězství anonymních vládců.

Protože všechna zboží jsou jen představovanými penězi, jsou peníze jediným skutečným zbožím. V protikladu ke zboží, která představují samostatné bytí směnné hodnoty, všeobecné společenské činnosti, abstraktního bohatství, je zlato materiálním bohatstvím materiálního bytí, smysl všech věcí, kompendiem společenského bohatství. Svou formou je zároveň bezprostředním vtělením všeobecné činnosti, svým obsahem souhrnem všech reálných prací. Je to všeobecné bohatství jakožto individuum. Peníze samy jsou jedinou individualitou a nestrpí vedle sebe žádnou jinou individualitu. Jednotlivé formy bohatství představují alikvotní části tohoto všeobecného bohatství, společného jmenovatele všech věcí. Je to naprostá nadvláda kvantity, která zplodila dnešní konzumní společnost, tak snadno ovladatelnou anonymně kýmkoli.

Tato specifická forma bohatství uspokojuje lidské potřeby rovněž specifickým způsobem – abstraktně. Zatímco po stránce užitné vyjadřuje zboží svým vztahem ke zvláštní potřebě jen jeden moment, moment hmotného bohatství, jeho ojedinělou stránku, uspokojuje jen jednu určitou potřebu, uspokojují peníze každou potřebu. Jakoukoli potřebu mohou uspokojit (jako smyslová abstrakce) zase jen abstraktním způsobem tím, že přemění všechny potřeby v jedinou potřebu: v potřebu peněz. Jsou proto po této stránce spíše ochuzením než skutečným bohatstvím a obohacením – považujeme-li za skutečné bohatství mnohostrannost potřeb člověka.

Peníze nepředstavují žádný individuální vztah k svému držiteli a jejich držba neznamená rozvoj některých osobnostních vlastností jeho individuality, protože samy nemají žádnou individualitu. Existují jen jako předmět, jehož se lze mechanicky zmocnit a který lze právě tak dobře ztratit. Držiteli však poskytuje všeobecnou vládu nad společností, nad celým světem požitků a činností. Peníze dělají z každého člověka něco, čím sám o sobě není. Být a jevit se se stává dvěma rozličnými pojmy.

Nikdo tu nemůže prokázat svou skutečnou totožnost.

Penězům však chybí jakékoli kvantitativní určení. Kvantitativní zvětšování je jediným způsobem jsoucna a pohybu, které peníze mají – nekonečného pohybu. Jejich trýzeň je v neschopnosti sebeuspokojení – s každým novým přírůstkem nabývají nových hranic, nového omezení, které se nesnáší s jejich podstatou. Bezměrnost je jejich pravou mírou: protiklad mezi jejich existencí (jejich určitým množstvím) a jejich pojmem (bezměrnost) je nekonečný, nezprostředkovatelný. To je zdroj jejich neuhasitelné žízně i nevyčerpatelné energie a aktivity.

Uvedené principy byly jednou z příčin nynějšího ústupu komunismu a jeho stažení ze světové politiky: Stalinova a později Brežněvova koncepce hospodářské a finanční autarkie se ukázala být méně efektivní, než se původně očekávalo, a volný trh na Západě zplodil konzumní společnost, ovladatelnou totálně a s menšími riziky.

Národní ekonomiky neexistují, existuje pouze světová ekonomika, jejíž řízení je určováno konsorciem 14 světových bank. Tento jediný fakt rozhoduje o suverenitě států a nezávislosti jejich politiky, protože toto konsorcium vlastní, řídí, nebo alespoň kontroluje 72 % veškerého světového oběživa.

Eldaniel - Czech elves database